JEAN CAREW

Bal mascat

ALCRIS

Capitolul 1

Fusese un interviu ciudat.

Zece zile mai târziu, Cara Merrill urcă scările spre micul şi incomodul ei apartament din New York şi se duse la geam privind casa ternă de cărămidă de alături şi coşurile de pe acoperişurile din jur. Apartamentul ei avea o singură calitate: era ieftin.

Cara privi o femeie solidă care ieşise pe acoperiş la trei case distanţă şi întindea rufe. Ar fi putut să obţină şi alte slujbe decât aceea de infirmieră la spital; nu trebuia să se îngrijoreze în privinţa banilor. Cum nu-i plăcea rutina de la spital, se putea prezenta pentru o slujbă la un particular.

Era o infirmieră bună. Terminase a treia din clasa ei. Avea o chemare lăuntrică să îngrijească bolnavi, ceea ce-i făcuse pe mulţi medici s-o laude. Dar acum zece zile, după ce plecase de la spital, voise să facă altceva. Dorise să capete un post de infirmieră pe un vas de croazieră. Cum venea vara, erau în mai, putea să ia legătura cu vreun bogătaş de la ţară să capete o slujbă ca o vacanţă.

Cara Merrill îşi făcuse planurile. Economisise câteva sute de dolari ca să poată să nu mai lucreze şi să-şi caute un serviciu care să se potrivească setei ei de aventură.

Apoi a făcut tot ce dorise de mult timp: s-a trezit târziu; a mers la cumpărături pe Fifth Avenue; a închiriat o maşină şi s-a plimbat la ţară să vadă florile de măr şi iarba verde şi proaspătă. Dar nu reuşise să se distreze şi o costase mult. Apoi văzuse un anunţ în ziar: „Căutăm infirmieră, gata să trăiască la ţară, pe o moşie mare, doar iunie şi iulie. Salariu mare”.

Cara Merrill îşi trimisese CV-ul şi fu invitată la interviu de către un anume Brent Butler, în holul unui hotel din New York.

Trebuise să se hotărască singură. Simţise din nou că era

orfană. Niciodată nu se putuse destăinui puţinelor prietene pe care le avusese. Prietene erau cam mult spus. Cara Merrill se ferise să se implice în vreo relaţie, chiar cu colegele ei. Dragoste? Va avea timp mai târziu. Dar în ultimele zile ar fi vrut să discute cu cineva despre slujba care i se oferise. Fusese un interviu ciudat.

Bărbatul care venise spre ea părea chiar mai înalt decât era, căci era suplu. Nu era un bărbat chipeş. Dar Carei îi plăcuse cum se purta: evolua cu graţia unui sportiv.

— Sunteţi domnişoara Cara Merrill? Zâmbetul lui era cald. Fără îndoială îi plăceau costumul lui galben de lână şi pălăria mare pe care şi-o scosese când intrase în holul hotelului.

— Da, v-am scris. Sunt infirmieră calificată. Postul pare atrăgător, deşi descrierea era cam sumară. De obicei, domnule Butler, când se caută o infirmieră se menţionează cine e pacientul şi de ce boală suferă.

Butler se aşează pe scaunul de lângă ea şi dădu grav din cap. Cara îi studie faţa. Avea nasul mare.

se potrivea cu faţa lui. Era bronzat, de parcă fusese recent la tropice. Ochii lui erau cenuşii? Albaştri? Greu de spus. Şi-i îngusta, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unei probleme dificile. Angajarea ei era problema? zâmbi gândindu-se la asta.

— Sunteţi drăguţă când zâmbiţi, spuse el pe neaşteptate. Nu era un compliment, ci o constatare. Vă voi spune despre slujbă şi veţi vedea de ce n-am putut da detalii în anunţ.

Unchiul lui, Joshua Butler, era pacientul. Avusese poliomielită şi stătea într-un scaun cu rotile. Un servitor, Fred Bates, avea de mult timp grijă de el. Unchiul Josh trăia pe un domeniu moştenit pe Long Island şi în general fusese sănătos. Dar, de curând, fusese bolnav şi-i îngrijorase.

— Doctorul ce spune că are? întrebă Cara.

— Unchiul Josh nu suportă doctorii. Spune că e de la

mâncare. Până acum şi-a revenit după fiecare criză în douăzeci şi patru de ore. Dar sunt îngrijorat. Mă întreb dacă nu cumva cineva vrea să-l otrăvească! Spune că-şi va schimba testamentul şi poate... dar e complicat de explicat.

— De ce nu angajaţi un detectiv particular? întrebă Cara.

— S-ar crea vâlvă şi e greu de dovedit, spuse Brent Butler. Oricum, m-am gândit că o infirmieră ar putea şti cauza crizelor, dacă l-ar putea supraveghea. Apoi, dacă e nevoie, voi interveni şi-l voi proteja.

— Dar dacă nu suportă doctorii, va refuza şi o infirmieră.

Bărbatul din faţă păru jenat.

— Nu veţi sosi la Soundings ca infirmieră, explică el, ci ca oaspete. Şi veţi sta vreo două luni. Nimeni altcineva nu va şti că sunteţi infirmieră şi îmi veţi raporta în particular ce aţi aflat.

— Vreţi să spionez! exclamă Cara.

— Nu chiar. Dar ţin mult la unchiul Joshua. Vreau să ştiu ce se întâmplă. Dacă descoperiţi că suspiciunile mele sunt nefondate, că nimeni nu vrea să-i facă rău, ci are o maladie serioasă, atunci voi insista să fie îngrijit de un medic.

— Totuşi, sună a spionaj, spuse Cara, încăpăţânată. Trebuie să am timp să mă gândesc la asta.

Brent Butler zâmbi.

— În timp ce vă gândiţi, vreau să vă spun salariul. Vă voi plăti o mie cinci sute de dolari pentru opt săptămâni.

Era o sumă tentantă, pentru o muncă uşoară! apoi întrebă:

— Ce motiv veţi invoca pentru şederea mea acolo? Voi fi o prietenă pe care aţi întâlnit-o întâmplător, sora vreunui prieten din facultate, sau ce?

— Nu puteam să vă întâlnesc din întâmplare acolo unde am fost în ultimul an. Sunt inginer constructor şi am lucrat la un baraj în Brazilia. Nu erau femei frumoase acolo şi eram ocupat.

— Atunci, ce veţi spune? întrebă Cara nerăbdătoare. M-aţi cunoscut la discotecă? Veţi avea multe explicaţii de dat.

— M-am gândit la asta. Voi spune că sunteţi logodnica mea. Tocmai ne-am logodit. Sunteţi fiica unui angajat al firmei pentru care lucrez. Fireşte, vreau să-l cunoaşteţi pe unchiul Josh.

— În două luni, am timp să-l cunosc, comentă Cara.

— Planul e perfect, spuse Brent Butler. Dacă vreţi slujba, şi eu sper că da, nu e nicio problemă să vizitaţi Soundings ca oaspete de onoare. Aveţi cuvântul meu.

Nicio problemă! Cara Merrill vedea o mulţime de probleme să joace rolul logodnicei unui bărbat pe care abia îl cunoscuse, venind pe ascuns în casa unui om care nu suporta doctorii, probabil nici infirmierele, şi avea o boală căreia nu i se găsise încă leacul.

***

Maşina decapotabilă bej mergea strună, reflectă Cara în timp ce conducea pe podul Queensboro, îndreptându-se spre un loc numit Soundings din Long Island. Era prima zi din iunie: practic începuse lucrul. Asistenta medicală Cara Merrill zâmbi crispată la gândul că va juca rolul de logodnică a lui Brent Butler.

Se temuse la început să joace acest rol, dar odată ce se hotărâse să accepte postul, începuse să devină curioasă. Treptat, i se dezvăluiau şi alte aspecte. Poate că ar fi refuzat slujba dacă ar fi ştiut ce mult trebuia să se schimbe.

Nu-i dăduse prin cap că „logodnicul” ei va insista să sosească la Soundings într-o maşină decapotabilă nouă. Îi dăduse această instrucţiune când se întâlniseră a doua oară. Apoi îi alesese maşina.

— Îmi place culoarea, explicase el; se potriveşte perfect cu părul tău. În plus, tapiţeria gri e drăguţă, nu crezi? O poţi

schimba, dacă vrei.

— Las-o aşa, murmură Cara. Ce-ar fi dacă ar trebui să se potrivească şi cu culoarea ochilor mei? Fiindcă veni vorba, nu pot accepta un cadou atât de scump. Dacă îmi dau demisia sau unchiul tău nu mă suportă?

Brent îşi îngustă ochii.

— Cara, Carita, spuse el ironic, de ce crezi că ţi-o fac cadou? Vreau doar să faci impresie bună. Îţi împrumut maşina pe durata acestui bal mascat.

Îi mai împrumutase ceva pe durata slujbei. Era un inel cu safir şi diamante roz, aflat acum pe inelarul ei. Carei îi plăcea la nebunie. Brent i-l împrumutase când luaseră cina împreună şi-i explicase că aparţinuse bunicii lui.

— Când am hotărât să te pun să joci rolul logodnicei mele, nu mi-am dat seama cum e să te cunosc, spuse Brent.

— Ce vrei să spui? întrebă Cara.

— Cum ar fi fost să fie adevărat? răspunse el. Apoi, văzându-i figura perplexă, adăugase: Nu mă lua în seamă. Vom juca doar nişte roluri.

Cara nu ştia de ce-şi amintise asta acum. Poate pentru că era diferit de maniera profesională cu care Brent aranjase detaliile sosirii ei la Soundings. Ca şi cum ea ar fi întrebat de ceilalţi oaspeţi de la hotel, Brent îi explicase că va trebui să-şi joace rolul de logodnică şi pentru tânăra lui mătuşă, Susan Evans şi pentru vărul lui, Paul Rogers. Apoi îi făcuse o scurtă prezentare.

— Mătuşa mea, Sue Evans e aproape cu zece ani mai mare ca mine. A trăit mai mult în Haiti. Fostul ei soţ administra o plantaţie imensă acolo şi i-a lăsat un copil, pe Linda. Vărul meu Paul se poartă de parcă ar fi student. Probabil te vei îndrăgosti de el; aşa se întâmplă cu majoritatea femeilor. Dar n-am încredere în el. Nu-i pasă decât de el; nu-i pasă dacă provoacă suferinţă.

— Înseamnă că vom fi bine supravegheaţi, spuse Cara şi Brent zâmbi amuzat. Par oameni simpatici, adăugă ea, deşi nu ţi se pare. Nu văd de ce nu m-aş simţi bine în timp ce-l îngrijesc pe unchiul tău.

— Vom vedea, răspunse Brent enigmatic. Acum, ieşind de pe autostradă şi luând-o pe drumul spre Soundings, o cuprinse teama.

Drumul era şerpuitor. Era un drum chinuit, neîngrijit, care fusese odată larg, iar acum fusese năpădit pe margini de tufişuri şi arbori tineri. Se aşteptase să fie ceva mai bine întreţinut. Drumul părea părăsit.

Cara opri la marginea drumului, desfăcu schiţa pe care i-o făcuse Brent şi o studie. Nu se rătăcise, acesta era drumul spre Soundings.

— Ei bine, n-am mai fost în vizită până acum la o familie bogată. Poate că astfel trăiesc bogaţii în zilele noastre. Se întreba cum va arăta conacul.

Când ajunse, fu şocată. În primul rând, conacul era maro. Cine a mai auzit de un conac maro? Era o casă mare şi părea locuită, dar avea un aer sinistru, cu acea culoare! Ceea ce o făcu să nu se simtă în largul ei.

Casa era clădită pe o movilă scundă, lângă un golfuleţ. În lumina soarelui după-amiezii, casa părea mohorâtă. Nu avea graţie. Corpul principal avea un etaj şi o mansardă, căreia i se vedeau ferestrele. La un capăt erau două etaje. Era ca şi cum două case diferite fuseseră înghesuite una în alta.

Îndoielile Carei cu privire la înţelepciunea acceptării acestei slujbe crescură. Parcă în faţa scărilor şi privi în jur îngrozită.

Nesigură, ieşi din maşină.

— Zarurile sunt aruncate! murmură ea încet.

Capitolul 2

Cara nu se aşteptase ca Brent Butler să o întâmpine cu braţele deschise, la propriu. Dar când opri maşina în faţa verandei, el se ridică dintr-un şezlong şi se grăbi s-o întâmpine. O îmbrăţişă şi-i spuse tandru:

— Carita! Drumul a fost greu, scumpo? De ce nu-ţi instalezi aer condiţionat în maşină? O sărută şi Cara nu se feri la început. Dar el o strânse mai tare. Toţi sunt cu ochii pe noi. Prefă-te că mă iubeşti! îi şopti el.

Cara nu mai văzu pe nimeni în jur, dar se conformă. Se amuză văzând că faţa lui Brent se făcuse cărămizie ca urmare a sărutului ei ademenitor. De data asta el se dădu înapoi.

— Nu crezi că exagerezi? murmură el, apoi spuse tare: Aici erai, Paul! Vă voi face prezentările, dar să ştii, Cara e numai a mea.

— Ei, haide! se auzi o voce caldă, atrăgătoare în spatele ei. Cu siguranţă, sărutul unui văr nu te va deranja.

— Ba da! spuse Brent. Cara, ţi-l prezint pe Paul Rogers.

Cara se întoarse şi-l privi cu interes pe cel a cărui voce o intrigase deja. Era înalt şi avea umerii largi. Cum îl descrisese Brent? „Studentul etern”. Tricoul şi pantalonii scurţi, albi, îi scoteau în evidenţă bronzul de pe muşchii în relief de pe braţe şi picioare. Părul lui părea auriu în lumina soarelui şi avea ochii albaştri. Cara întinse mâna.

— Un sărut de compromis, murmură Paul trăgând cu coada ochiului la vărul său şi ridică mâna la buze. Se apropie puţin de ea. Cara simţi că roşea, iar când se uită la Brent, acesta îşi îngustase ochii dezaprobator. Brent lua în serios afirmaţia că era doar a lui.

— Eşti obosită? întrebă el în timp ce urcau scările pe verandă. Să-ţi arăt camera ta…

— Nu sunt obosită, spuse Cara. Vreau să privesc câteva

minute soarele care se oglindeşte în apă.

Aşa cum sperase, vărul Paul rămase cu ei. Cara se aşeză într-un scaun mare de răchită, iar Paul se aşeză pe marginea braţului scaunului. Brent se aşeză din nou în şezlongul lui.

Un bărbat mai în vârstă, adus de spate, se apropie fără zgomot şi-l privi pe Brent întrebător.

— Kelty, du, te rog, maşina domnişoarei Merrill în garaj, apoi adu-ne ceva de băut. Cara?

— Mor de sete, recunoscu ea. Aş dori nişte ceai cu gheaţă.

— Adu-mi şi mie ceva de băut, spuse Paul. Meciul de tenis cu Linda a fost mai obositor decât cu un profesionist.

— Eu vreau cafe frape, spuse Brent şi nişte sandvişuri pregătite de doamna Kelty. Doamna Kelty e bucătăreasa noastră, îi explică el Carei. Nu servim mereu ceaiul după-amiaza, dar doamna Kelty are mereu ceva la îndemână, pentru orice ocazie.

— E un obicei bun, spuse Cara.

Cara află că unchiul Joshua îşi făcea somnul de după-amiază şi nu avea să coboare până la cină.

Era puţin dezamăgită. Multe depindeau de unchiul Josh. Dacă nu-i plăcea de ea, de exemplu, nu putea rămâne, chiar dacă oficial era logodnica lui Brent. Era casa lui Joshua Butler şi din cele ce auzise până acum, acesta era cam cusurgiu.

Află lucruri noi despre unchiul Josh în timp ce serveau ceaiul pe terasă. Cara se întreba de ce nu puseseră gresie pe terasă. Iarba părea că nu putea susţine masa şi scaunele. Un cusur de-al lui Joshua. Deveni atentă când Paul spuse:

— Am auzit că Chumley a primit o ofertă de jumătate de milion de dolari pentru moşie, dar unchiul Josh n-a putut să se hotărască.

— Chumley, îi spuse Brent Carei, e avocatul unchiului Josh. Bănuiesc, se întoarse el sarcastic către Paul, că Chumley ţi-a spus asta?

— N-ai ghicit, răspunse Paul. Secretara lui, Anita, nu-ştiu-cum mi-a spus.

— Nu credeam că te vei preta la astfel de tactici, spuse Brent rece. Ar putea fi concediată pentru asta.

— Chumley n-are cum să afle, spuse Paul. Pe de altă parte, această informaţie ne-ar putea folosi. E bine să fii la curent cu ce se pregăteşte, nu-i aşa?

— Mai bine ai fi încercat să afli de ce are unchiul Josh greţuri în ultimul timp, spuse Brent.

Paul ridică din umeri.

— Toate au legătură. Dacă unchiului Josh îi e tot mai rău, şi-şi schimă testamentul… ştii că de asta ne-a adunat aici…

— Nu cred că pe Cara o interesează acest lucru, îl întrerupse Brent.

— De ce nu? Dacă se va mărita cu tine, cred că o interesează când, dacă şi ce vei moşteni.

Cara nu se simţea în largul ei; aproape că se hotărâse să meargă în camera ei să aştepte sunetul clopoţelului pentru cină, când apăru o fetiţă.

— Bună! strigă ea. Unde e unchiul Josh?

— Se odihneşte, spuse Brent şi nu mai face atâta zgomot. Îl deranjezi.

— Nu cred, răspunse fetiţa. Ţine mult la mine.

— Cine ţi-a spus asta, maimuţică? întrebă Brent.

— Am auzit-o pe doamna Kelty vorbind, spuse Linda. Vreau un sandviş. Se aplecă şi luă unul cu castraveţi.

— Hei! se prefăcu Brent alarmat. Nu ai voie să mănânci castraveţi… Dar Linda îl devorase deja.

— Nu mai spune! exclamă ea.

— Expresia doamnei Kelty, îi explică Brent Carei. Fetiţa asta şi-a îmbogăţit vocabularul de câteva luni de când e

aici. La început, când a venit, vorbea cu expresii din Haiti. Acolo s-a născut şi acolo a trăit, pe plantaţie, până acum. Unde-ţi sunt manierele, Linda? N-ai vorbit cu oaspetele nostru. O luă de braţ şi o întoarse cu faţa spre Cara; Linda o privi indiferentă.

— N-o cunosc.

— Cara, ea e Linda Evans. Linda, spune-i ceva domnişoarei Merrill.

Ochii căprui strălucitori ai fetiţei o măsurară din cap până-n picioare.

— Ce păpuşă! spuse Linda. Paul izbucni în râs.

— Asta nu e o expresie a doamnei Kelty, ci una de-a mea! Râzând, o prinse pe Linda de mijloc şi încercă s-o ridice pe genunchi. Dar ea se zbătu şi scăpă.

— Ţine-ţi mâinile acasă! Nu mă atinge. Nimeni nu trebuie să mă atingă. E tabu!

Cara era uimită. Ce copil ciudat! Avea un costum de baie roşu şi era mică pentru vârsta ei.

nouă ani, îi spusese Brent, şi îi amintea de poveştile cu spiriduşi pe care le citise în copilărie. Linda avea faţă de spiriduş. Părul brun lins îi ajungea până la umeri, încadrând o bărbie ascuţită şi nişte ochi mari căprui sub sprâncene drepte. Avea un năsuc hazliu, cârn, şi o gură mare. Nu era o faţă urâtă, ci una de spiriduş.

Acum că se eliberase din strânsoarea lui Paul, Linda fugi.

— Se va duce singură pe malul apei? întrebă Cara îngrijorată.

— O, nu! spuse Brent. Are o piscină mai mică pentru ea. Unchiul Josh i-a făcut-o, după ce a promis că nu va intra în piscina mare sau în golf fără să fie un adult cu ea. Se va ţine de cuvântul dat unchiului Josh; sunt prieteni buni.

— Vorbeaţi despre mine? se auzi o voce din prag şi imediat unchiul Josh fu împins într-un scaun cu rotile pe terasă.

Era un bărbat puternic, cu umeri largi, cu părul şi sprâncenele albe şi stufoase, îmbinate. Avea o cuvertură pe picioarele bolnave.

— Nu te-am vorbit de rău, unchiule Josh, spuse Paul leneş.

Brent sări în picioare şi-i făcu semn să plece bărbatului în halat alb care împingea scaunul.

— Am eu grijă, Fred. Adu-i pipa. Logodnica mea abia aşteaptă să te cunoască, unchiule Josh, spuse el, aducându-l lângă Cara. Aceasta e logodnica mea; Carita, el e unchiul meu, Joshua Butler.

— Nu te ridica, îi spuse Joshua Carei, nervos. Te văd bine de unde stai. O privi în ochi, îngustându-şi-i pe ai lui, la fel ca nepotul său.

— Logodnică, zici? comentă el. Pare o fată inteligentă.

— Ei, unchiule Josh, dar e o frumuseţe! protestă Paul.

— Am spus eu că nu e? întrebă unchiul Joshua. De ce n-ar putea fi şi frumoasă şi deşteaptă? Dar voi doi sunteţi ca toţi tinerii. Contează doar cum arată pentru voi. Ai avut noroc, Brent, că logodnica ta e şi frumoasă şi deşteaptă.

— De unde ştii? întrebă Brent, râzând.

— Se vede, răspunse unchiul. Nu e o prostănacă, aşa cum erau fetele cu pretenţii pe care le-ai adus mai înainte.

— Şi Cara e o fată cu pretenţii, interveni Paul ironic. La fel ca Diane Forbes. Ştie Diane de logodna ta, Brent?

Intervenţia unchiului Josh îl împiedică pe Brent să răspundă înţepăturii lui Paul.

— Ţine-ţi gura aia spurcată! ţipă el. Apoi, bătând-o pe Cara pe mână: scuză-mă, draga mea. Sunt un om răbdător, dar câteodată… Scuturâ capul ca şi cum cuvintele îl părăsiseră. Stai lângă mine la cină, spuse el blând.

Apoi, învârtindu-şi scaunul, adăugă acru:

— Unde dracu’ s-a dus Fred?

Fără să se gândească o clipă, Cara sări în picioare şi-i

împinse scaunul până la masă. Fred era deja în prag, dar Brent fusese mai iute.

— Lasă-l pe Fred să facă asta. Scumpo, adăugă el.

Lăsând mânerele scaunului cu rotile în mâinile servitorului, Cara surprinse o expresie mânioasă în ochii lui Brent.

Era confuză, niciodată nu va putea să-şi joace rolul în acest bal mascat! Se aşeză din nou pe scaunul de răchită. Kelty strânsese ceştile de ceai, iar Paul stătea în picioare la marginea terasei, privind golful. Brent îşi ceru scuze cu un zâmbet Carei.

— A văzut-o cineva pe Linda?

O femeie înaltă de vreo patruzeci de ani, în pantaloni gri şi pulover verde urcă treptele, cu un coş cu câţiva trandafiri pe braţ.

— Puţin mai devreme era aici, spuse Brent. A înfulecat un sandviş cu castravete şi a plecat. Arătă cu mâna în direcţia opusă faţă de cea din care venise femeia.

— Se va întoarce să ia cina cu unchiul Josh, spuse Paul.

— Susan, ţi-o prezint pe logodnica mea, Cara Merrill, spuse Brent, luându-i coşul din mână. Văd că ai cules ceva flori.

— Trandafirii nu sunt bine îngrijiţi; nu vor înflori bine anul ăsta.

Susan se aplecă şi o sărută pe Cara pe obraz. Ce drăguţ că Brent şi-a găsit o logodnică nouă.

— N-am mai fost logodit până acum, protestă Brent. De ce încerci să mă desparţi de femeia pe care o iubesc? îi trase o palmă pe spate în glumă când trecu pe lângă ea ca să se aşeze.

— Fii mai respectuos te rog, spuse Susan, aşezându-se. Sunt mătuşa ta mai în vârstă, nu uita.

— E sora vitregă a unchiului Josh, spuse Paul. Mult mai tânără, bineînţeles.

— Mulţumesc, Paul, spuse Susan.

Susan în zâmbi Carei. Era un zâmbet cald, prietenos. Carei îi venea să fugă. Dar nu avea încotro.

Cara îşi încleştă mâinile şi o privi pe Sue Evans în ochi.

— Dragă Brent, aprob alegerea ta, spuse Susan în cele din urmă. Mă surprinde că ai fost atât de deştept să alegi o fată precum Cara Merrill şi încă şi mai surprinsă că ea te-a lăsat s-o alegi!

— Voi ignora această insultă, spuse Brent. Vorbeşti de parcă ai cunoaşte-o.

— Bineînţeles c-o cunosc! Nu-i aşa că ne cunoaştem, Cara? Îţi aminteşti de mine, nu-i aşa?

Cara oftă. Într-adevăr îşi amintea de doamna Susan Evans. Deci balul mascat se termina chiar înainte de a începe!

Capitolul 3

Cara continua s-o privească pe doamna Evans ca hipnotizată. Mătuşa lui Brent avea părul brun şi lins, semănând cu fiica ei, Linda. În rest, nu semănau. Faţa lui Susan era lungă şi slabă, contrastând cu pometii proeminenţi şi bărbia ascuţită a fetiţei. De asemenea, ochii lui Susan nu erau la fel de strălucitori.

Bineînţeles c-o recunoştea, se gândi Cara tristă. Susan Evans fusese internată în spital acum câteva luni, după o operaţie de apendicită. De obicei, Cara nu îngrijea pacienţii din saloanele private, dar câteva ore într-o zi de martie ţinuse locul unei prietene.

În intimitatea salonului privat, ajunseseră să se cunoască; Cara era sigură că ar recunoaşte-o imediat pe Susan Evans chiar într-un loc aglomerat. Dar sperase în van că nu va fi recunoscută la rândul ei. Auzi vocea lui Brent ca din depărtare:

— Unde crezi că ai cunoscut-o pe logodnica mea, mătuşă Sue?

— Ciudat, nu-mi amintesc exact unde. Dar te cunosc, Cara. Spune-mi, unde ne-am cunoscut?

Cara îi aruncă o privire lui Brent.

— Şi mie îmi pari cunoscută, spuse ea ezitant.

— Îmi amintesc un loc cu multe lumini... linişte... şi flori.

— Ştiu unde! spuse Brent şi râse. Cara îl privi alarmată, dar el continuă:

— Te-ai dus la un bal de binefacere, unde s-a dus şi Cara şi v-aţi cunoscut la toaletă!

Susan şi Cara izbucniră şi ele în râs; momentul periculos trecuse. Dar mai târziu, Cara îl întrebă pe Brent pe hol:

— Crezi că doamna Evans îşi va aminti în cele din urmă? Am îngrijit-o când era internată.

— Mă îndoiesc că Sue se va mai gândi la asta, spuse

Brent. La urma urmei, uniforma unei infirmiere din spital te face cam anonimă. E ghinionul nostru că a fost pacienta ta. Trebuia să-mi spui.

— Dar n-a fost! exclamă Cara. Doar am înlocuit-o pe infirmiera ei obişnuită, doar câteva ore.

— Atunci suntem în siguranţă, spuse Brent. Cara se gândi la asta în timp ce merse în camera ei să se îmbrace pentru cină. Unchiul Joshua, i se spusese, era mereu punctual, mai ales în privinţa mesei.

Carei i se părea ciudat că Brent lua acest bal mascat atât de in serios. Chiar dacă Susan Evans ştia că era infirmieră, care era diferenţa? Carei îi plăcea doamna Evans, care la rândul ei părea că-i plăcea de ea. De ce găsea Brent că era mai bine s-o păcălească şi pe ea? Era o întrebare deranjantă la care nu avea încă un răspuns.

***

— Arăţi bine în dimineaţa asta!

Joshua Butler îi făcea complimente şi deşi tonul lui era aspru, expresia îi era indulgentă.

— Ştiu că ai dansat cu nepotul meu toată noaptea, continuă el. V-am auzit intrând la trei şi jumătate, aşa că nu ai dreptul să fii aici în grădina cu trandafiri la opt jumătate dimineaţa şi să fii atât de proaspătă.

— Îmi plac trandafirii. Bineînţeles trebuie stropiţi şi tunşi…

— Te pricepi?

— Am avut o grădină de trandafiri acasă când eram mică. Cara se opri, nevrând să admită că grădina de trandafiri consta în doar şase tufe într-o suburbie a New York-ului unde locuise pe atunci.

— Soţia mea a plantat tufele astea de trandafir, spuse Joshua Butler. Nu prea mi-a păsat de ele şi după ce a murit

le-am neglijat. Mi se pare, domnişoară, că încerci să scapi fără să-mi spui unde ai fost noaptea trecută şi ce ai făcut. Ia zi! Vei ieşi basma curată, cum se spune în filmele cu gangsteri?

Cara nu avea de gând să-i povestească seara ei cu Brent, care fusese satisfăcătoare şi totuşi ciudată. Deşi „logodnicul” ei se prefăcuse că era intim cu ea, Cara simţise că nu-l interesaseră sentimentele ei; aşteptase doar ca ea să-şi între în rol şi să-l îngrijească pe unchiul lui.

— Cred că am făcut ce fac majoritatea cuplurilor logodite, spuse ea zâmbind şi aşezându-se pe o bancă. Am dansat puţin… am vorbit mult…

— Şi v-aţi pupăcit pe întuneric.

Cara zâmbi ca şi cum ar fi aprobat, dar nu fusese aşa. Veniseră direct acasă de la club şi Brent aproape că nici nu vorbise pe drum. Dar nu i-ar fi spus asta lui Joshua Butler.

— Nu-ţi voi da amănunte picante, spuse Cara. Dar de ce nu dormeai, la trei şi jumătate dimineaţa? Citeai o carte bună, sau doar ne urmăreai?

Sprâncenele stufoase ale lui Joshua Butler se încruntară.

— Nu-mi place să vorbesc despre boala mea, dar câteodată am dureri noaptea. Noaptea trecută n-am vrut să iau un somnifer; am fost mofturos. Crezi că fructele de mare de la cină au fost prea picante?

Cara îl asigură că sosul şi întreaga cină fuseseră delicioase. Era sigură că gazda ei servise aceeaşi mâncare ca ceilalţi. Dar se simţi obligată să întrebe dacă servise ceva ciudat peste zi. Bărbatul ezită un moment; apoi negă vehement că ar fi consumat ceva neobişnuit.

Cara îl privi cu suspiciune. Nu-i plăcea ce vedea. Ieri, când sosise, tenul lui arăta sănătos. Astăzi, pielea lui era palidă şi trasă, ca şi cum ar fi avut hepatită.

Deşi picioarele lui Joshua Butler se atrofiaseră din lipsă de exerciţiu, era evident că partea superioară era în bună

formă fizică. Brent menţionase că aveau o sală de gimnastică.

Trebuia să afle de ce ezitase să răspundă. Dar înainte să mai poată întreba ceva, apăru Paul Rogers, precedat de Linda.

— Ţi-am spus eu c-o găseşti aici, spuse fetiţa.

— Mă căutaţi? întrebă Cara, uimită. Mă caută Brent?

Paul ridică din umeri către bărbatul din scaunul cu rotile.

— N-am nicio şansă. Voiam să-i arăt moşia asta părăginită şi poate să-i las o impresie bună. La urma urmei, dacă vom avea o frumuseţe în familie, ar trebui s-o cunosc.

— Ai grijă cum vorbeşti de moşia mea, spuse Josh şi, deşi nu zâmbea, Cara avea senzaţia că acesta era schimbul obişnuit de insulte dintre el şi Paul.

— Voiam doar să-i arăt piscina.

— Nu ştiam că-ţi pasă de moşie. Credeam că vrei să o vând.

— Dacă n-ai de gând s-o îngrijeşti, bineînţeles că mai bine ai vinde-o, spuse Paul ferm, şi brusc farmecul tineresc pe care Cara îl observase cu o zi înainte fu înlocuit de o expresie de om de afaceri.

— Încă nu m-am hotărât, spuse Joshua Butler încăpăţânat, şi nu mă va grăbi nimeni. Bănuiesc că ai aflat de oferta pe care a primit-o Chumley săptămâna trecută.

Cara se gândi că ar fi fost mai bine ca ea şi Linda să se îndepărteze, să nu audă discuţia despre afaceri. Paul protestă că vrea să-i arate împrejurimile şi Cara promise că ea şi fetiţa nu vor fi prea departe.

Apoi, cum sosi Brent şi auzi ultimele cuvinte, nu fu de acord şi spuse că-i va arăta el însuşi logodnicei sale împrejurimile. Oricum, când schimbă câteva cuvinte cu unchiul lui, Cara luă mâna Lindei şi o conduse pe alee.

Era plăcut să fie doi tineri chipeşi care să concureze pentru a fi cu ea. Nu conta că era un bal mascat. Şi în plus,

scăpase pentru moment de grija plăţii chiriei şi de a umple frigiderul.

— Eşti în vogă, comentă Linda. E pentru că eşti logodită? îţi place să fii logodită? Te-ai distrat bine aseară? Când oamenii se logodesc, nu se căsătoresc imediat? Când te măriţi?

— Cerule, râse Cara, pui mai multe întrebări într-un minut decât aş putea răspunde într-o zi.

— Îl iubesc pe unchiul Josh.

— Sunt sigură.

— Şi unchiul Josh mă iubeşte. Îmi pare atât de rău că este bolnav. Dar îl voi vindeca.

Vocea solemnă a fetiţei era convinsă de ceea ce spunea. Cara o privi uimită. Nu voia să-i spună Lindei că poliomielita era un mister de secole.

— Toţi vrem ca unchiul Josh să fie iar puternic şi sănătos, chiar dacă nu poate merge, ca noi, spuse Cara. Sunt sigură că unchiul tău se simte mult mai bine de când tu şi mama ta aţi venit aici.

— Dar îl voi vindeca, spuse Linda. Ştiu cum s-o fac. Acasă vindecam oamenii atunci când voiam. Bineînţeles că e mai greu aici, căci nu avem lucrurile de pe plantaţie. Dar voi reuşi; i-am scris lui Mimbo. El nu ştie să citească...

— Cine e Mimbo? o întrerupse Cara. Unde e acasă, în Haiti? Siguranţa Lindei era înfricoşătoare.

Linda rupse o frunză de trandafir şi-i explică. Mimbo fusese supraveghetorul plantaţiei de trestie de zahăr din Haiti. Probabil că în ochii fetiţei părea bătrân, căci vorbea despre el cu un mare respect şi afecţiune. Dar Cara îşi dădu seama că pentru un copil de nouă ani, chiar şi un bărbat de douăzeci şi cinci ar părea în vârstă şi respectabil.

După vorbele fetiţei, plantaţia din Haiti era la o aruncătură de băţ. Cele două moşii i se păreau la fel, aşa cum educaţia lui Mimbo i se părea la fel cu cea a servitorilor

de la Soundings.

— Nu era nevoie ca Mimbo să ştie să citească, spuse Linda solemn, căci soţia lui îi citea totul.

Joshua şi nepoţii lui aveau o discuţie aprinsă de după gardul viu. Ca să o ţină pe Linda lângă ea, Cara întrebă despre Mimbo şi munca lui. Dar pe fetiţă n-o interesa munca lui.

— Tatăl meu spunea că era un om de treabă, spuse Linda. Mi-e dor de tata. Nu a fost bolnav. Dacă ar fi fost bolnav, Mimbo l-ar fi putut salva. Dar într-o dimineaţă ne-am trezit şi murise.

— Tatăl tău n-a fost bolnav? întrebă Cara. Apoi înţelese. Vrei să spui că tatăl tău a avut infarct?

Linda dădu din cap că da, şi Cara continuă: îmi pare rău, Linda. Dar de ce spui că Mimbo l-ar fi putut salva dacă ar fi fost bolnav o vreme?

— Pentru că putea. Mimbo ar fi folosit magia albă şi tata s-ar fi vindecat. Se pricepe la magie albă. Mimbo ştie şi magie neagră, dar spune că nu e bine ca fetiţele mici să se gândească la asta. Spune că trebuie să mă gândesc la magia albă. Te gândeşti la magia albă când cineva e bolnav, domnişoară Merrill?

— N-o numesc magie albă, spuse Cara. Acest copil ciudat o punea în încurcătură. Îşi aminti că în Haiti se folosea vrăjitoria voodoo. Cum Linda crescuse într-o atmosferă de ritualuri primitive, gândirea i se deformase.

— Ştie mama ta că îl admiri atât pe Mimbo? întrebă Cara.

— Mama nu crede în magie albă, spuse Linda, dar asta deoarece nu o cunoaşte. Dacă faci puţină pudră, i-o dai cuiva şi spui cuvintele potrivite, se va face bine. Şi unchiul Josh s-ar face bine.

— Dacă cineva ca unchiul Josh s-ar îmbolnăvi, i-ai da o pudră ca să-l vindeci?

— Bineînţeles!

— Şi dacă n-o ia?

— Unchiul Josh ar lua-o. Aşa mi-a promis. O, îşi puse palma pe gură. Nu trebuia să spun. Nu spui la nimeni, nu-i aşa?

— O să facem o înţelegere, spuse Cara. Dacă îmi arăţi pudra înainte să i-o dai unchiului tău, nu voi spune nimănui. Promiţi?

Linda dădu din cap afirmativ, dar Cara tot nu se linişti.

Oare unchiul Josh lua poţiuni voodoo? Nu era periculos s-o lase pe Linda să persiste în acele superstiţii?

Capitolul 4

— Picnicul ăsta a fost ideea ta, nu a mea, spuse Cara Merrill întinzându-se pe plaja îngustă de lângă golf. Priveliştea era minunată, era soare şi cald, iar apa liniştită te atrăgea. Dar Brent Butler, „logodnicul” ei, era posomorât şi nu scosese un cuvânt în ultimul sfert de oră.

— Doi oameni logodiţi ar trebui să stea mereu împreună, spuse el, îngustându-şi ochii în timp ce o privea. Nu te obligă nimeni să-ţi petreci timpul cu mine, dar lasă o impresie bună celorlalţi.

— Îmi place să-mi petrec timpul cu tine, protestă Cara, indignată. Dar nu trebuia să te superi când am întrebat dacă Linda poate veni cu noi. Fetiţa mă îngrijorează, Brent.

— Mai bine îngrijorează-te pentru mine. Brusc, Brent zâmbi, şi Cara îşi ţinu răsuflarea în faţa privirii lui tandre neaşteptate.

Plonjară în apă. Cara nu mai înotase demult, dar îi plăcea apa şi se ţinu după Brent de-a lungul coastei. Ajunseră la hotarul proprietăţii, apoi se întoarseră.

— E o legendă că nişte piraţi au venit aici şi au ascuns o comoară, spuse Brent, ştergându-şi părul cu un prosop. Mi-ar plăcea să o fi ascuns-o în acest gols. Poate într-o zi o vom căuta.

— Voi merge cu tine când vrei, domnule, dar acum, că suntem singuri, mai bine mi-ai da detalii, căci am nelămuriri.

— Apa a făcut ca genele tale să se lipească una de alta în snopi, observă Brent. Şi ai părul ud; îmi place mai mult când e uscat şi de culoarea mierii. Eşti o femeie foarte frumoasă, Cara Merrill, dar bănuiesc că mulţi bărbaţi ţi-au spus asta.

Cara se sperie puţin de întorsătura pe care o luase conversaţia. Nu credea că era înţelept s-o încurajeze; la

urma urmei, deşi nimeni nu ştia, era plătită pentru vizita ei la Soundings.

Se hotărî să pună întrebarea care o obsedase de când îl cunoscuse pe Paul Rogers. Aşa cum sperase, menţionarea numelui vărului lui Brent schimbă complet atmosfera. Brent îi explică faptul că actualul testament al unchiului său prevedea ca Paul Rogers să moştenească Soundings. Susan Evans va primi bani şi un cont va fi deschis pe numele Lindei, pe care îl va putea folosi la majorat. El, Brent, va primi doar o moştenire simbolică, având o profesie bănoasă.

Oricum, în ultimele şase luni, continuă Brent, unchiul Joshua nu mai era mulţumit de termenii testamentului. În primul rând, soţul lui Susan Evans nu strânsese bani şi unchiul Josh era îngrijorat de viitorul surorii lui vitrege. Dacă unchiul Josh îngrijea moşia, suma cuvenită lui Susan se diminua. Pe de altă parte, dacă ar fi vândut Soundings acum, nu i-ar fi dat toţi banii lui Paul.

— E cam complicat pentru mine, spuse Cara, dar bineînţeles, totul depinde de unchiul tău. Poate că pe lângă faptul de a-şi schimba testamentul astfel ca Sue Evans să primească mai mult, unchiului Josh i se pare prea complicat să îngrijească o moşie atât de mare. La urma urmei, pentru cineva ţintuit în scaunul cu rotile, douăzeci şi cinci de acri e prea mult. Nu are nevoie decât de terasă.

— Trebuia să mă aştept să gândeşti ca o infirmieră, spuse Brent după un moment de gândire. Dar unchiul Josh a cumpărat proprietatea când era tânăr şi a construit casa asta pentru soţia lui. Are motive sentimentale să nu vândă.

— M-ai angajat ca infirmieră, îi reaminti Cara. Dar la urma urmei, testamentul unchiului tău nu mă priveşte.

Cu cât înţelegea mai bine situaţia, cu atât înţelegea mai bine problema bolii unchiului său, îi explică Brent, supărat. În afară de poliomielită, Brent ştia că unchiul lui era sănătos

tun.

— Nici măcar nu l-a durut capul, spuse el, aruncând o piatră în apă, până când ne-a chemat pe toţi şi ne-a spus că vrea să-şi schimbe testamentul. Deodată, a început să aibă greţuri fără motiv.

— Crezi că vărul tău, Paul, îl otrăveşte? întrebă Cara direct.

— N-am spus asta.

— Dar cred că ai gândit-o şi cred că greşeşti. Unchiul Josh e încăpăţânat; poate mânca ceva care ştie că-i face rău şi nu spune. Poate e bolnav la stomac. Pe de altă parte, poate e supărat de ideea de a vinde proprietatea; crizele de greaţă pot fi rezultatul tensiunii nervoase.

— Deci diagnostichezi că vărul Paul n-are nicio vină şi că eu sunt un om suspicios.

— Nu folosi cuvântul diagnosticare. M-ai angajat să aflu ce are unchiul tău, nu să pun un diagnostic, ceea ce nu sunt capabilă să fac.

— Îmi cer scuze dacă nu mi-am ales bine cuvintele, spuse Brent. Hai să vedem ce a pus doamna Kelty în coşul cu mâncare şi să găsim un subiect mai plăcut de conversaţie. De când ai venit, unchiul Josh n-a avut nicio criză.

Cara tocmai voia să-i spună că se înşela. În noaptea când s-au dus să danseze la club, unchiul Josh nu s-a simţit bine şi n-a luat un somnifer. Dar de atunci nu mai avusese probleme, cel puţin ea nu auzise.

Brent putea fi un tovarăş fermecător. Lucrase în locuri ciudate, în diferite ţări din toată lumea şi avea simţul umorului. Râdea de unele greutăţi pe care le întâmpinase din cauza limbii şi a obiceiurilor ciudate.

— E pur şi simplu frustrant, spuse el muşcând dintr-un sandviş cu carne de curcan, să lucrezi într-un loc precum Tailanda. Mi se dă o sarcină şi o limită de timp, fie că e vorba de un pod sau de fundaţia unei centrale electrice.

Angajez echipa; îmi prelucrez şefii de tură; avem materialele şi vine ziua şi începem lucrul. Apoi ceva nu merge.

— Bănuiesc că mereu e ceva care nu merge, îl înţelese Cara. Chiar aici în America, nu e nicio garanţie că lucrările de construcţie vor decurge normal.

— Dar aici, dacă e o întârziere, toţi sunt îngrijoraţi şi muncesc din greu să remedieze situaţia. În alte ţări, mai ales în Tailanda şi America de Sud, nu interesează pe nimeni dacă e o întârziere de două săptămâni sau o lună. Nu par să aibă simţul timpului!

— Poate că filosofia lor e mai bună decât a noastră, spuse Cara, întinzându-se leneş pe pătură. Soarele încălzeşte, aerul e curat, mi-a plăcut atât de mult gustarea că aş putea toarce ca un pisoi. Să lăsăm grijile pentru ziua de mâine.

— Poate că ziua de mâine nu va mai veni, murmură Brent. Se aşează lângă ea pe pătură şi-i mângâie părul mătăsos. Apoi o scărpină după ureche.

Cara se ridică brusc.

— Nu ne-am înţeles că mă gâdili!

— Ai spus că eşti gata să torci ca un pisoi. Toată lumea gâdilă pisoii după urechi.

Brent îşi lăsă mâna pe umărul ei şi o privi în ochi. O clipă, Cara fu tentată să uite regulile pe care şi le stabilise, să nu încurajeze mângâieri care nu erau cerute de „logodna” lor.

— M-am răzgândit, spuse ea, ridicându-se brusc. Mă duc la pâlcul de pini de dincolo de golf şi caut comoara. Vii şi tu?

— Nu m-ar deranja, fu Brent de acord. Dar nu mai fi atât de rigidă când suntem singuri. Să ştii că nu muşc.

Cara îşi strânse buzele şi nu spuse nimic. Ştia că Brent râdea de ea, dar o mângâiere o tulbura. Mergând spre pâlcul de pini, se gândi că dacă ar fi fost într-adevăr

subalterna lui la serviciu, poate ar fi putut accepta mângâierile lui.

După-amiaza continuă plăcut. Vorbiră vrute şi nevrute în timp ce se prefăceau că vor să găsească acea comoară. Se luară la întrecere la înot şi apoi se întoarseră înotând leneş. Strânseră resturile picnicului. Priviră apa, nereuşind să plece de acolo. Cara se gândi că dacă îi privea cineva, semănau într-adevăr cu un cuplu de îndrăgostiţi.

— Hei, voi doi! Paul Rogers îi confirmă gândurile. Paul, blond şi chipeş, stătea la prima cotitură a drumului, salutându-i cu o mână ridicată.

— Venim acum, spuse Brent şi luă coşul cu picnic. Cum mergeau spre Paul, puse o mână pe talia Carei. Când ea îl privi mirată, Brent îi şopti la ureche:

— Dacă nu vrei să te ating decât cu martori, voi profita de asta.

Înainte de a înţelege ce voia să spună, Brent o sărută scurt pe buze şi-i zâmbi.

— Toată după-amiaza mi-am dorit să fac asta. Cred că sunt singurul „logodnic” din lume care n-are voie să-şi sărute iubita când e singur cu ea!

Paul Rogers zâmbea misterios.

— Nu vă grăbiţi din cauza mea, se prefăcu el că îi vine să caşte. Sunt doar un mesager. Mătuşa Sue m-a trimis să te chem, Brent. A venit o prietenă de-a ta.

— Nu e prietenă cu mine, dacă îmi întrerupe după-amiaza cu Carita.

— Oricum ne îndreptam spre casă, spuse Cara. A fost frumos, Paul. Apa e minunată. Să fi văzut... Cara se întrerupse şi roşi.

— Trebuia să vin cu voi? chicoti Paul. Nu mă cunoşti, Cara. Niciodată n-am fost vioara a doua.

Brent părea că nu observase schimbul lor de cuvinte.

— Cine mă aşteaptă? întrebă Brent.

— Cine ar putea fi? îl tachină Paul. Diane, bineînţeles. Diane Forbes, cea care se ţinea după tine.

— O cunosc? întrebă Cara.

— Nu încă, răspunse Paul.

***

Diane Forbes era o apariţie şocantă. Cinci minute mai târziu Cara se gândi că era de asemenea o necioplită şi o urâcioasă.

Părul Dianei era castaniu închis, aproape negru, iar nasul îi era drept. Bărbia o avea mică, dar hotărâtă, cu o mică gropiţă, iar ochii de un albastru strălucitor şi cam răutăcioşi.

— Deci tu eşti Cara Merrill, o salută Diane. Nu mi-a venit să cred atunci când Sue Evans mi-a spus că cineva a pus mâna pe Brent în cele din urmă, măcar pentru moment. Ce-ai făcut, l-ai şantajat?

O spusese în glumă, dar ochii ei erau mânioşi. Probabil că-l considera pe Brent proprietatea ei şi nu avea de gând să-l lase unei străine.

— Nu l-am şantajat, răspunse Cara, încercând să pară veselă. M-am lăsat zăpăcită. Îşi arătă mâna stângă; inelul cu safir şi diamante aruncă flăcări. Avu plăcerea să vadă înfrângerea pe chipul Dianei.

Dar aceasta îşi reveni rapid şi se întoarse spre Brent, care era netulburat.

— Dragă, tu nu dai doi bani pe inele de logodnă, nu-i aşa? îmi amintesc că inelul era al bunicii tale.

— Şi de aceea îmi place atât de mult, spuse Cara, dar fu întreruptă de intrarea lui Joshua Butler, împins de Paul Rogers şi flancat de Sue Evans.

— Am auzit c-ai venit, Diane, spuse Joshua, lăsând-o să-l sărute pe obraz. Dar nu ştiu cine te-a invitat.

— Voi trece cu vederea grosolănia ta, unchiule Josh,

spuse Diane, bătându-l cu degetul pe nas, căci m-a invitat cineva, Sue.

— Mi-ai forţat mâna la telefon, comentă Susan Evans. Mai ales când ai aflat că Brent e aici cu logodnica lui.

— Mă bucur că ai venit, spuse Joshua repede. Cum se simte tatăl tău şi când se întoarce acasă?

— L-am lăsat la Londra, cu treburi până peste cap, dar vine luna viitoare. Mama e la Paris, doar dacă nu a plecat pe Coasta de Azur.

Paul părea că o privea cu milă pe Cara. Privirea lui părea să spună că era o străină aici. Nu putea spera să rivalizeze cu o femeie ca Diane Forbes, care trecea Atlanticul la fel cum alţii treceau strada şi care vorbea de Londra şi Paris ca de nişte oraşe vecine. Brusc, Cara îşi aminti apartamentul ei ieftin şi mic din Greenwich Village, care nu se putea compara cu livingul acestor oameni bogaţi.

Ce fac eu aici? se întrebă ea deprimată.

Capitolul 5

Această atmosferă persistă pe tot parcursul cinei. Cara nu reuşi să participe la conversaţia care se purta între comeseni, ca şi cum ar fi fost femeia invizibilă. Zâmbea politicos şi află cum se plictisise Diane în Roma; câţi bani pierduseră o pereche pe care o întâlnise la Monte Carlo; cum văzuse filmările pentru un film în Grecia.

Toţi o ascultau cu atenţie pe Diane. Cara îi vedea acum pe toţi cu alţi ochi: Joshua Butler, un patrician cu părul alb; Sue Evans, impresionantă în rochia neagră şi strâmtă, cu părul strâns în coc; Diane, îmbrăcată în albastru, veselă şi încântătoare; Brent şi Paul în sacouri albe, râzând şi tachinând-o pe Diane ca nişte vechi prieteni.

Cina era reuşită, se gândi Cara cu amărăciune. Singura problemă era că se simţea în plus.

Încercă să participe şi ea la conversaţie. Diane vorbea despre Barcelona şi despre un „prânz minunat” la care luase parte.

— Bănuiesc că cel mai vestit toreador omorâse taurul, spuse Paul râzând.

— El era însoţitorul meu, admise Diane. Dar era o persoană dificilă şi posesivă. M-am gândit că era mai bine să plec imediat la Paris şi apoi mi-a părut rău.

— Ţi-a părut rău că l-ai părăsit pe toreador? întrebă Brent.

— Mi-a părut rău după minunata mâncare spaniolă, dragă, spuse Diane zâmbindu-i numai lui.

În acea clipă, Cara se întoarse spre Susan şi întrebă curioasă:

— Fiindcă veni vorba, era bună mâncarea locală în Haiti?

Sue Evans fu surprinsă.

— Era bună. Nu trebuia să merg la cumpărături sau să fac eu mâncare.

— Sigur că nu, spuse Cara. Sue adăugă repede:

— Dar era ceva ce serveam la cocteiluri. Era o banană mare pe care localnicii o tăiau în felii subţiri şi o prăjeau până devenea crocantă. Avea un gust deosebit.

— Ştiu, interveni Paul. Îmi amintea de cartofii prăjiţi oarecum.

Dar pe Diane Forbes n-o interesa subiectul; se întinse şi-l bătu pe braţ pe Joshua Butler.

— Tata mi-a spus să-ţi transmit cele mai bune urări, spuse ea cu voce scăzută. Mi-a spus să nu cumperi, o, am uitat numele acţiunilor…

— Nu-i nimic, îi zâmbi unchiul Joshua indulgent, apoi îşi privi nepoţii. Oricum, nu cumpăr acţiuni până mă voi hotărî în privinţa noului testament. Voi vorbi cu tatăl tău când se va întoarce. Crezi că va fi acasă la începutul lunii următoare?

Diane ridică din umeri.

— E greu să ştii pe unde umblă părinţii, unchiule Josh.

— Sau unchii, zâmbi Brent. Poate că tatăl tău va fi aici de serbarea de 4 iulie, la club.

— E o serbare tradiţională? întrebă Cara. Cu bomboane şi floricele de porumb?

Paul o privi chiorâş.

— N-am observat să fie floricele.

— Sunt sigură că ai observat tradiţiile, băiete, râse Diane. Încearcă un cocteil cu votcă. E diferit de cel cu whisky. Fiindcă veni vorba de artificii, să-l fi văzut pe tata când a auzit c-am comandat un costum de baie fără sutien.

Tristă, Cara mâncă desertul. Diane rânjea satisfăcută că o scosese din discuţie.

Când cina se termină, Cara răsuflă uşurată. Cu siguranţă, conversaţia va fi mai destinsă în living. Brent o luă de braţ şi Cara îl privi cu admiraţie. Brent se aplecă şi murmură:

— Diane e fantastică, nu-i aşa? Mereu e în miezul

evenimentelor; îi cunoaşte pe toţi şi merge oriunde. Ce mai, e deosebită!

Cara se lăsă condusă către sofa. Îi zâmbi lui Brent ca şi cum ar fi spus ceva foarte romantic.

— Sunt uimită. Voi doi aveaţi o relaţie înainte să apar eu?

— Cred că aşa e, spuse Brent. Am crescut împreună, am mers la aceleaşi petreceri. Mai târziu, apărea mereu în preajma mea. Chiar a apărut pe un şantier la care lucram în New Mexico!

— Te cred, spuse Cara rece.

— Altă dată mă plimbam pe o stradă din Rangoon şi am dat de ea. Spunea că trecea pe acolo din întâmplare. Ce mai, e o fată deosebită!

— Cum eşti supravegheat în mod constant, comentă Cara, mă mir că ai îndrăznit să spui că eşti logodit cu altcineva. De ce nu mi-ai spus că există o Diane Forbes în viaţa ta?

Brent o privi surprins. Brent se controlă, îşi îngustă ochii şi întrebă:

— E vreo diferenţă? Ce-ţi pasă că am umblat cu Diane, sau cu altcineva? Ştii că logodna noastră este de ochii lumii.

— Am vrut să-ţi amintesc asta, spuse Cara dulce. Azi după-amiază am crezut că ai uitat, sau că profiţi de situaţie.

— Faci din ţânţar armăsar. Tocmai atunci, Paul îl întrerupse.

— Diane s-a întors cu cea mai frumoasă colecţie de cântece franţuzeşti pe care le-am auzit vreodată, spuse el conducând-o spre pian. Abia aşteaptă să ne încânte cu ele, nu-i aşa, drăguţă?

— Nu, spuse Diane strâmbându-şi nasul la el. Dar voi cânta câteva pentru Brent.

Cara se gândi că „logodnicul” ei ar fi trebuit măcar să ezite să se îndrepte spre pian; dar n-avu încotro şi-l urmă.

Susan Evans avea sarcina să improvizeze un acompaniament şi Cara se simţi dată la o parte.

— Vino şi stai aici lângă un bătrân, îi ceru Joshua Butler. Cara se aşeză recunoscătoare în fotoliul de lângă el. Paul şi Brent erau lângă Diane.

Apoi Diane începu să cânte. Vocea ei era curată, aparent bine antrenată, şi cântă în franceză, pe care părea s-o cunoască la fel de bine ca engleza.

Singura problemă, se gândi Cara, era că nu înţelegea o boabă franţuzeşte, ca ceilalţi. Paul şi Brent ascultau încântaţi şi la sfârşit izbucniră în râs.

Lângă Cara, Joshua Butler chicoti şi apoi întrebă cu joce joasă:

— Înţelegi franceza?

Cara dădu din cap că nu şi el spuse:

— Poate că e mai bine. Eşti prea dulce şi inocentă ca să înţelegi parodiile astea franţuzeşti.

Diane Forbes ştia multe cântece noi, care plăceau celor prezenţi. Cara îşi fixă un mic zâmbet pe buze şi suportă mai departe. Poate va putea să spună c-o doare capul şi să meargă în camera ei.

Brusc, deveni atentă la respiraţia lui Joshua Butler. Altcineva probabil n-ar fi observat, dar Cara avea experienţă şi sesiză răsuflarea crispată pe care bătrânul încerca s-o ascundă. Privindu-l, văzu că pielea lui era palidă, la fel ca atunci, în grădina de trandafiri.

Cara aşteptă ca Diane să termine cântecul, râse împreună cu ceilalţi din politeţe, apoi se ridică brusc în picioare.

— Unchiul Joshua şi cu mine îţi mulţumim, Diane, dar acum te rog să ne scuzi, spuse ea. Puse mâinile posesiv pe scaunul cu rotile. Te duc în camerele tale, spuse ea.

Joshua Butler o privi cu ochii îngustaţi că ai nepotului său şi o clipă Cara se temu că o va contrazice. Dar el zâmbi şi

acceptă.

— Nu întrerupeţi concertul din cauza mea, spuse el când Susan vru să se ridice de la pian. O voi pune pe Cara să-l cheme pe Fred Bates când ajungem în apartamentul meu şi o voi trimite la voi. Acum, hai să cântăm cu toţii:

„Veseli călătorim, călătorim, călătorim

Peste marea albastră şi adâncă”.

Uşurată să audă familiarele cuvinte englezeşti, Cara cântă şi ea şi-l împinse prin hol şi de-a lungul unui coridor lung spre camerele lui. Camera era o combinaţie între birou şi bibliotecă, cu trei pereţi cu cărţi şi al patrulea cu ferestre dând spre golf. Mai era un birou mare de mahon şi un scaun de piele roşie făcut special pentru invalid.

— Apasă pe butonul de pe birou, îi ceru Joshua Butler, şi Bates va veni aici. Apoi, întoarce-te la petrecere.

— Mă doare puţin capul. Mai bine urc în camera mea. Dar mă îngrijorează starea ta. Nu crezi că ar fi mai bine să te întinzi? Să-ţi dau ceva?

— Eşti perspicace, spuse unchiul Joshua, iar Cara fu uşurată să vadă că îi mai revenise culoarea în obraji. Nu prea mă simţeam bine acolo; camera părea închisă, sufocantă, şi nu puteam respira. Dar acum mă simt mai bine.

— E a doua oară când te simţi rău după cină. Totuşi, mâncarea e minunată. Ai mâncat ceva ciudat la prânz?

— Gâscă şi un pahar cu lapte; nu prea mi-era foame, spuse unchiul Josh ca şi când ar fi vrut să o liniştească. A, iată-te, Fred. Acum o putem lăsa pe domnişoara Merrill să se întoarcă la ceilalţi.

Cara ştia că trebuie să plece, dar nu rezistă să nu spună:

— Nu crezi că ar fi mai bine să chemi doctorul? Poate îţi va recomanda ceva să ţi se mai liniştească stomacul...

— Nu! urlă Joshua Butler, mânios. Nu aduc doctori în casa asta. Aveam cinci doctori când m-am îmbolnăvit acum

treizeci de ani şi niciunul nu m-a putut ajuta. Nu am nimic, dar dacă aş avea ceva, mai degrabă i-aş cere Lindei să-l cheme pe vrăjitorul ei, Mumbo-Jumbo, sau cum îl cheamă decât vreun tânăr obraznic cu titluri medicale.

— Eşti nedrept! spuse Cara, uitând că nu avea dreptul să se certe cu gazda ei. Doctorii din ziua de azi se dedică ideii că sănătatea poate fi păstrată; nu e nevoie să-ţi fie rău. Dar trebuie să le dai o şansă.

Fred Bates dădea din capul cărunt din spatele stăpânului său, căutând s-o prevină. Cara se forţă să zâmbească şi spuse, cerându-şi scuze:

— Naşul meu era medic. Mă gândesc la el oricând e vorba de doctori. Oricum, nu mă amestec. Mă bucur că te simţi mai bine. Noapte bună, domnule Butler.

— Nu m-am supărat, spuse Joshua, bine dispus. N-aveai de unde să ştii că nu suport doctorii. Noapte bună, Cara.

Brent o aştepta în hol şi o privi nerăbdător. Din living, se auzeau ceilalţi vorbind: Diane îşi terminase reprezentaţia.

— Unchiul Josh se simte bine? Ce are?

— Nu ştiu, Brent, şi sunt îngrijorată. Am observat că respira neregulat şi-i era rău. Dar acum i-a trecut. Am uitat ce mi-ai spus şi i-am zis să se consulte.

— Şi ţi-ai primit o chelfăneală, bineînţeles, spuse Brent.

— Asta nu contează. Ceea ce contează este ce îl face oare să se simtă rău? Cina a fost delicioasă; orice om sănătos ar fi savurat-o. Unchiul tău mi-a spus ce-a servit la prânz, gâscă rece şi lapte. Totuşi, brusc, la o oră după cină, îi e rău şi nu poate respira. Ar trebui să fie consultat de un medic, Brent. Doar mănâncă mâncare bună…

— A băut un cocteil înainte de cină, spuse Brent.

— De obicei bea ceva înainte de cină?

— Câteodată. Dar nu ştiu să-i facă rău.

— E ilogic că i-a făcut rău după câteva ore…

— Cred că ai dreptate. Brent privea peretele din spatele

ei fără să vadă nimic. Dar azi după-amiază Paul a amestecat cocteilul şi i l-a dus unchiului Joshua. Părea să fie whisky cu sifon. Dar nu ştiu ce conţinea.

Cara îngheţă. Nu încăpea îndoială: Brent credea că Paul îl otrăvea pe unchiul Josh!

Capitolul 6

— „O grădină e un loc al dragostei”, cită Paul, aplecându-se peste tufişul din spatele băncii pe care stătea Cara, contemplând tufele neîngrijite din faţa ei. Tresări auzindu-i vocea lângă ureche.

— Îmi pare rău, spuse Paul. N-am vrut să te sperii. Voiam să adaug la acest frumos poem un vers de la mine:

„Mai ales când grădina e împodobită cu o fată frumoasă”.

— Nu e o îmbunătăţire a poemului. Şi nici nu are acelaşi metru, spuse Cara.

— Critici, critici, critici! Calea poetului e dificilă, spuse Paul. Pot să vin lângă tine?

— N-ai decât, nu e grădina mea, spuse Cara. Paul sări peste tufiş.

— Nu-ţi pot refuza invitaţia caldă, murmură el. Acum spune-mi să iau loc.

— Ia loc, spuse Cara ascultătoare şi se mută să-i facă loc pe banca de fier forjat, de pe care vopseaua verde se cojea.

— Locul ăsta e o ruină, nu-i aşa? întrebă Paul vesel. Ar trebui săpat şi plantată iarbă.

— Cum poţi să spui asta despre o grădină de trandafiri? întrebă Cara, indignată.

— Ce trandafiri? Ce ochi strălucitori ai când eşti furioasă!

— Sunt câteva tufe de trandafiri aici. Sarabande acolo şi Gloria stacojie aici, care ar putea fi îngrijiţi.

— Îngrijirea tufelor uscate de trandafir nu e un subiect la care să mă pricep, murmură Paul. Eşti cumva fată de grădinar?

Cara râse.

— Am aflat de curând despre grădinărit, se confesă ea. Cele câteva tufe pe care le aveam acasă nu mă califică expertă. Dar de când am venit aici, această grădină de trandafiri a fost o provocare. Aş vrea să arate din nou bine.

Am citit despre trandafiri. Am aflat că soţia unchiului Josh a plantat această grădină şi am găsit un întreg colţ de bibliotecă plin cu cărţi despre îngrijirea trandafirilor. Probabil că ea şi-a iubit grădina.

— Faţa ta, spuse Paul, străluceşte ca un trandafir. Aş vrea să pot să te entuziasmez şi eu aşa.

— Nu spune prostii. Cara schimbă subiectul.

— Mă întrebam dacă pot împrumuta uneltele grădinarului ca să îngrijesc grădina, spuse ea.

— N-avem grădinar, explică Paul, doar un artist care trece din când în când să tundă iarba. Dar e o magazie cu unelte. Vrei să aflu mai multe?

— Stai o clipă, spuse Cara în timp ce Paul voia să se ridice. Am o listă cu tot ce-mi trebuie. Am copiat-o dintr-o carte. Scoase o listă din buzunarul bermudelor. O netezi şi citi cu voce tare: sapă, săpăligă, foarfeci, mistrie, furculiţă, greblă, stropitoare.

— Poate le voi găsi, spuse Paul, sau poate îl vom convinge pe unchiul Josh să le cumpere. Voi fi ajutorul tău.

— N-aş vrea să-ţi pierzi timpul, spuse Cara repede. N-ai treabă?

— Am ceva timp liber, zâmbi Paul. Atunci te voi ajuta. Între timp, hai să dăm o raită prin magazie.

Mergând alături de el spre nişte clădiri mici din spatele casei, Cara se întrebă dacă fusese înţelept să se ocupe de grădină. Era logodnica lui Brent, nu? Nu era ciudat pentru o femeie în situaţia ei să-şi petreacă timpul săpând tufele de trandafiri, mai ales în compania vărului chipeş şi evident interesat al lui Brent? Cum ajunsese la asta? Cum se întâmplase că Paul Rogers se implicase în această acţiune, pe care ea o planificase ca o activitate recreativă solitară?

— Va trebui să fii atentă când vei manevra insecticide, ierbicide şi alte produse otrăvitoare, spuse Paul deschizând uşa neîncuiată a magaziei. Vei avea nevoie de câteva,

bănuiesc. S-ar putea să fie şi pe aici.

Amintindu-şi de otravă, Cara tresări. Greaţa unchiului Josh fusese urmarea cocteilului pe care i-l pregătise Paul, spusese Brent. Acesta îi spusese că nu ştia ce conţinea, insinuând că Paul îi dăduse unchiului său otravă.

Acest gând o îngheţă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Paul. Ţi-e frică să nu fie şobolani? Sau chiar sconcşi?

— Bineînţeles că nu.

Cara îşi reveni şi-l urmă înăuntru.

— Pare un loc plin de unelte şi poate de otravă, ar trebui încuiat, cum Linda umblă peste tot…

— Linda a trăit pe o plantaţie pe jumătate sălbatică în Haiti. Cred că ştie ce e un insecticid. Ştie multe.

— Totuşi…

— Oricum, nu văd otrăvuri pe aici. Tu vezi? Privise sumar prin magazie; de unde ştia că nu sunt otrăvuri dacă nu mai fusese pe aici mai înainte? se întrebă Cara. Deschise un bufet şi privi rafturile. Erau goale.

— Ei, haide, spuse Paul nerăbdător. Îmi pare rău că am adus vorba despre otravă; uită asta. Se apropie, o luă cu o mână de talie şi închise uşa bufetului cu cealaltă. În acea clipă, o umbră apăru în cadrul uşii.

— Bună! Vocea lui Brent era liniştită. Cara privi peste umăr şi văzu că avea ochii îngustaţi.

— Căutam otrăvuri, se bâlbâi ea.

— Da? Aveţi vreo posibilă victimă? Paul râse forţat.

— Căutam insecticide pentru grădina de trandafiri, explică el după o scurtă pauză. Cara vrea s-o reabiliteze.

— Aşa deci, spuse Brent.

Paul îşi luase mâna de pe talia ei şi ea se îndepărtă. Era un moment jenant. Nimeni nu zicea nimic.

— Ei bine, spuse Brent în cele din urmă, o căutam pe Cara şi Linda mi-a spus că a văzut-o cu tine, luând-o

încoace. Voiam să vă întreb dacă vreţi să mergeţi la curse în după-amiaza asta. Diane e nebună după curse.

***

— Băţul pe care e steagul nu e prea înalt, nu-i aşa? întrebă Cara în timp ce intrau pe hipodrom. La început, Cara se gândise să refuze să meargă cu ei. Cum lui Brent îi păsa de gusturile Dianei, voia să-i lase să se distreze. Dar nu mai fusese pe acel hipodrom şi era curioasă. Pe drum, toţi fuseseră veseli; îi părea bine că până la urmă venise şi ea. Dar când Diane râse la remarca ei despre steag, roşi de jenă.

— Nu ştii nimic despre curse, dragă! toarse Diane după ce se opri din râs. Nu e un steag. E un semnal de unde Crucişătorul şi-a început cursa victorioasă în 1920, care a fost remarcabilă.

— Crucişătorul era un cal? întrebă Cara.

— Ţineţi-mă că pic! strigă Diane. Vrea să ştie dacă era un cal!

Paul o bătu pe Cara pe umeri.

— N-o băga în seamă, o consolă el. Crede că aceia care nu se pricep la cursele de cai sunt retardaţi. Această pistă e cea nouă. Cea veche, pe care a triumfat Crucişătorul, stabilind un record, a fost demolată şi a fost păstrat doar acest stâlp. El comemorează o cursă şi un cal care au intrat în istorie.

— Mulţumesc, Paul, spuse Cara recunoscătoare, în timp ce-i urmau pe Brent şi pe Diane, care o luaseră înainte. Am părut stupidă.

— Nu-ţi face probleme. Dacă e cineva stupid în grupul nostru, aceea e Diane. Ştie multe despre cursele de cai, dar nu poate identifica un trandafir Sarabande. O strânse de braţ şi ea zâmbi.

— Eşti drăguţ, spuse Cara, dar apoi inima îi îngheţă la gândul că acest Paul drăguţ îi pregătea unchiului Josh o băutură care poate conţinea otravă! făcu un efort să alunge acest gând. Trebuia să se bucure de distracţia la care ieşiseră!

Sosiseră mai devreme, luaseră prânzul la club, luaseră bilete, pierduseră pariurile la primele două curse şi priveau pe rând celelalte curse cu binoclul pe care îl adusese Brent. Diane le povesti performanţele anterioare ale cailor din fiecare cursă, selecta câştigătorul şi greşea mereu.

— Cred că sunt deocheată astăzi, spuse ea, privind-o pe Cara.

— Nu e ziua ta bună, spuse Brent vesel şi Carei îi veni să-l ia în braţe. Nu ţinea cu Diane! Asta arăta că n-o iubea cu adevărat.

Dar ce conta, se gândi ea în clipa următoare. Nici pe mine nu mă iubeşte!

După ce a noua cursă se termină şi se îndreptau spre maşina lui Brent din parcare, Diane anunţă brusc dorinţa de a vedea cursele cu atelaje de seara.

Dar Brent refuză

— Ştii că unchiul Josh vrea să fim toţi la cină, spuse el. Dacă i-am fi spus înainte, era altceva.

— Poţi să-i dai un telefon, se încăpăţână Diane.

— Nu, spuse Brent. Unchiul Josh nu ne impune multe reguli. De aceea, ar fi bine să nu le încălcăm pe cele stabilite.

— Ce prostie, murmură Diane. Ce diferenţă e pentru el dacă suntem sau nu de faţă când se aduce friptura?

— E dreptul lui… începu Brent. Dar Diane se sui zâmbind la volan.

— Vreau să conduc eu, se rugă ea copilăreşte. Am chef să conduc.

— Cum vrei, spuse Brent, supărat încă de purtarea ei.

La început, Diane, care conducea bine, merse cu viteză normală. Apoi, acceleră, brusc depăşind unde nu era voie şi râzând de protestele lui Brent.

— Doar nu vrei să întârziem la cină! spuse Diane. Cara stătea lângă Paul, în spate. N-aş vrea ca unchiul Josh să se supere!

— O să fim arestaţi pentru că am depăşit viteza legală! urlă Brent. Încetineşte, Diane, scumpo.

Din când în când, Diane încetinea; apoi, când bănuia că Brent vrea să-i ia volanul, accelera din nou. Cara încerca să discute cu Paul, sperând să-i arate Dianei că era indiferentă la fiţele ei, dar degeaba. Diane trecu printr-o intersecţie chiar prin faţa altei maşini, pe care o evită în ultima clipă.

— Ei bine, am ajuns, rânji Diane răutăcioasă spre Brent în timp ce parcă în faţa conacului. Unchiul Josh ar trebui să fie mulţumit!

Nimeni nu-i răspunse. Chiar şi Brent se clătina pe picioare şi urcă să se schimbe pentru cină. Cara îl ajunse din urmă pe trepte.

— Nu-l supăra pe unchiul tău, îl avertiză ea blând. Adu-ţi aminte că ieri i-a fost rău.

— Nu te teme. Va fi o cină obişnuită, o asigură Brent. Nu ştiu ce a apucat-o pe Diane. De obicei e liniştită.

Carei îi veni să adauge: „Am observat”, dar se abţinu. La urma urmei, Diane era problema lui Brent şi, probabil, cea pe care o iubea. Ea, Cara, era doar o infirmieră, adusă să aibă grijă de Joshua Butler. Nu avea niciun motiv să se simtă jignită că Brent o găsea pe Diane fascinantă; poate că lui îi plăceau ieşirile ei nebuneşti.

Cu toate acestea, se gândi Cara în timp ce îmbrăca o rochiţă în carouri verde cu alb, el nu merită tratamentul pe care îl primeşte de la Diane. Şi nu ştiu de ce o suportă! Trase de fermoar atât de tare încât se înţepeni şi abia după câteva minute îl deblocă, aşa că aproape întârzie la cină.

După cină, un vechi prieten al unchiului Josh, care locuia prin apropiere, sosi să joace şah, un joc la care unchiul Josh devenise expert de când stătea în scaunul cu rotile. Cara era singură pe terasă cu Brent, ceilalţi plecaseră să privească la cer printr-un telescop pe care unchiul Josh îl numea „jucăria” sa.

Cara şi Brent vorbiră pe furiş despre sănătatea lui Joshua Butler şi Brent o întrebă dacă avea idee ce îi provoca acestuia stările de greaţă.

— Sper că n-ai luat în serios sugestia mea despre Paul şi cocteilul pe care i l-a servit, spuse el. Dar e ceva în legătură cu Paul ce mă îngrijorează, dar nu pot spune ce anume. Sper că nu te-ai îndrăgostit de el.

— Sigur că nu! izbucni Cara. Ce ai văzut în magazie azi dimineaţă era doar… doar…

— Înţeleg, spuse Brent calm. Oricum, să nu te vadă ceilalţi cu Paul. Ar fi mai bine.

Cara era atât de furioasă încât nu reuşi să-i răspundă. Brent acuza că-l seducea pe Paul, că profita de prezenţa ei la Soundings ca să pună mâna pe un soţ care va fi bogat? Sau o avertiza în privinţa unui bărbat care putea fi un criminal?

Capitolul 7

Poate că amintirea faptului că Brent voise să-i ordoneze viaţa o făcu pe Cara să fie prietenoasă cu Paul în dimineaţa următoare. Se trezise devreme şi îl întrebase pe Kelty despre ierbicide. Spre marea ei surpriză află că avea ierbicide dosite în pivniţă.

— După ce stăpâna a murit, m-am gândit să le ascund, explică el. Domnul Joshua nu se interesa de trandafiri, aşa că am lăsat-o baltă. Dacă vrei să te ajut, am câteva ore libere.

— Nu, spuse Cara, îndulcind refuzul cu un zâmbet. Era minunat câţi oameni voiau s-o ajute să refacă grădina de trandafiri.

— Ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai da ierbicidele. Apoi, ceva o făcu să adauge: voiam să-i cer lui Paul să repare piscina. Poate îl poţi ajuta, Kelty.

— E simplu, spuse el fără entuziasm. Paul ştie ce are de făcut. E ceva detergent în pivniţă; voi aduce şi asta.

Când Cara se îndreptă în sfârşit spre grădina de trandafiri, ducea în braţe nu numai ierbicidul şi detergentul pentru piscină ci şi un spray, mănuşi de grădinar şi nişte ochelari de protecţie. Când urcase să ia ochelarii, observase că uşa Dianei era închisă. Evident, Diane nu se trezea devreme. Nu-i văzuse nici pe Brent şi pe Paul, dar poate luau micul dejun cu unchiul Josh în camera lui.

— Aşa vrea şeful, spusese Paul. Dar săracul vrea să fie nevoie de el, măcar pentru a da ordine nepoţilor.

Cara fusese surprinsă că Paul era atât de înţelegător. Spera că dacă va restaura grădina de trandafiri îl va încuraja pe Joshua Butler să reabiliteze întregul domeniu.

Iar dacă Brent nu va fi de acord, cu atât mai rău. Ar trebui să se gândească mai puţin la otrăvire şi să-l ajute pe unchiul său să-şi umple timpul liber în mod constructiv.

Puţin mai târziu, Paul veni şi el în grădină. Se oferi s-o ajute. Dar Cara îi spuse să ia detergentul şi să cureţe piscina.

— Sper că ştii ce ai de făcut, îl tachină ea.

— Ştiu, spuse Paul, dar mi-e urât să lucrez singur. Trebuie să vii şi tu.

— Eu am treabă aici cu trandafirii, protestă Cara. Dar când Paul îşi încrucişă braţele la piept, se înmuie.

— Bine, du-te tu întâi la piscină. Când termin de dat cu spray vin şi eu.

Paul dispăru pe aleea ce ducea la piscină. Cara continuă să dea cu spray, încercând să nu dea cu ierbicidul pe trandafiri. Dacă domnul Kelty chiar voia s-o ajute, îl va pune să smulgă buruienile. Poate unchiul Josh va putea fi convins să mai aducă pietriş şi atunci grădina vă arăta mai frumos.

Deodată, auzi un şuierat. Se întoarse şi o văzu pe Linda Evans privind-o supărată de după tufă:

— Care e secretul, Linda? întrebă Cara bine dispusă. Vino să vorbim în timp ce sap tufişul ăsta. Trebuie să afânez pământul ca să ajungă ploaia la rădăcini.

Fetiţa se apropie.

— Unde e Paul? întrebă ea. L-am văzut venind încoace ca să discute cu tine.

— E la piscină. De ce? Nu-ţi place vărul tău Paul?

— Vreau să vorbim singure, spuse Linda solemn, ochii ei căprui părând şi mai mari. Am primit o scrisoare de la Mimbo.

— O! Cara deveni atentă. Şi ce spune Mimbo? Linda îşi scutură capul, dezamăgită.

— Mi-a spus că nu-mi poate să-mi explice cum să fac magie albă, într-o scrisoare. Mi-a spus că s-ar putea să nici nu dea rezultate aici. A spus că nu sunt destul de mare ca să fac magie singură.

Lindei îi venea să plângă. Deşi nu aprecia interesul fetiţei

în ritualurile primitive din Haiti, probabil că le va uita cu timpul şi Cara se bucura în sinea ei că Mimbo o refuzase.

— N-am nevoie ca Mimbo să-mi spună, spuse Linda sfidător. Dacă aş avea două pene de găină, le-aş arde, şi o şopârlă uscată...

— Aici nu sunt şopârle, spuse Cara, sperând s-o descurajeze. Apoi, văzând-o tristă, adăugă: dar de ce să nu-l întrebăm pe Paul dacă ştie unde putem găsi o şopârlă? Nu vreau ca altcineva să ştie.

— Nu-i vom spune decât că te interesează şopârlele. Oricine poate întreba despre şopârle...

Linda îi luă mâna şi merseră până la piscină. Fusese o piscină frumoasă, împrejmuită cu pini scoţieni. Cimentul crăpase pe margini şi vopseaua se cojise. Totuşi, nu cu mult efort, putea fi făcută să arate mai bine. Paul era în apă până la glezne, strângând murdăria şi frunzele. Şopârle nu găsise le spuse el. O întrebă pe Linda dacă se mulţumea cu gândaci morţi, care erau din belşug. După ce se gândi o clipă, Linda hotărî că asta ar fi o soluţie. Începu să caute cu atenţie în grămada de gunoi şi Cara îi zâmbi lui Paul cu recunoştinţă.

— Probabil n-o să-mi spui de ce caută şopârle, spuse Paul, aşezându-se pe marginea piscinei.

— Bănuieşti bine, spuse Cara, aşezându-se lângă el. E treaba Lindei şi vreau s-o ajut. Nu vreau să schimb subiectul, dar ce vrei să faci cu fundul piscinei? N-ai nevoie de o lopată şi de o mătură?

— Tocmai voiam să-i cer lui Kelty. Dar cine a venit? Lordul Chesterfield, presupun?

Cara privi peste umăr şi-l văzu surprinsă pe Brent, îmbrăcat de oraş într-un costum uşor de vară şi o cămaşă albă şi cravată. Fără îndoială, se ducea la New York. Îi privea pe Cara şi pe Paul stând pe marginea piscinei goale şi pe Linda, care scormonea în noroi. El spuse:

— Diane trebuie să se întoarcă în oraş şi i-am promis că o duc cu maşina.

— M-am gândit eu că aici e prea linişte pentru prietena ta Diane, spuse Paul ridicând din umeri.

— Se va întoarce, îl asigură Brent. Oricum, voiam să-l văd pe Chumley. Mă întorc cu trenul.

— Ei bine, spuse Cara ezitând, spune-i la revedere Dianei din partea mea şi simte-te bine în oraş.

— Credeam că vii până la maşină să-ţi iei chiar tu la revedere de la ea.

Paul chicoti.

— Cred că logodnicul tău vrea să-şi ia la revedere de la tine cu un sărut, Cara, spuse el ironic.

Cara se ridică, roşie şi jenată. Bineînţeles că aşa trebuia să facă. Dar în ultimele ore uitase că era „logodită” cu Brent Butler.

— Poate că sunt geloasă, murmură ea. Oricum, nu merg la maşină. Te voi conduce până la grădina de trandafiri.

Îl luă pe Brent de Braţ şi se îndepărtară.

— Aproape că ai stricat totul, spuse Brent. Şi parcă ţi-am spus să nu te apropii de Paul.

Ochii Carei scăpărau scântei.

— Uite ce e, Brent, m-am cam săturat de balul ăsta mascat. M-ai adus aici deoarece unchiul tău avea crize de greaţă şi ai sugerat de mai multe ori că cineva, probabil Paul, îl otrăveşte. Dar unchiul tău nu e tânăr, Brent, şi nu poate duce o viaţă normală într-un scaun cu rotile. Ar trebui să te aştepţi să mai aibă probleme cu stomacul, din când în când. E absurd să crezi că Paul îl otrăveşte.

— Vrei să rupi înţelegerea noastră? întrebă Brent.

— Nu, nu vreau. Nu chiar acum. Îmi place de unchiul tău şi vreau să fiu sigură că totul e în regulă. O, dragule! îşi aruncă ea brusc braţele în jurul gâtului lui. Îmi va fi dor de tine în fiecare clipă. Apoi adăugă în şoaptă: sărută-mă, vine

Diane.

Brent reacţionă imediat şi când se îndepărtară, Cara văzu cu satisfacţie că bruneta era mânioasă. Îşi luă repede la revedere, apoi ea şi Brent dispărură în direcţia maşinii.

Cara îşi luă săpăliga şi săpă în jurul tufei de trandafir cu vigoare reînnoită. Poate că Brent regreta că o pusese să joace rolul logodnicei lui. Ei bine, când se va întoarce de la New York, îi va spune că e gata să încheie această şaradă. Dacă nu era dorită, mai bine pleca!

Spre seară, Joshua Butler îl trimise pe Fred Bates, servitorul său, să o întrebe pe Cara dacă va lua cina cu el pe terasă, la ora şapte. Doamna Evans şi Paul nu cinau acasă, iar Linda mânca mai devreme cu doamna Kelty. Cara era puţin îngrijorată de această cină în doi cu unchiul Josh. Descoperise oare că se prefăcea? Dacă da, nu avea decât să mărturisească, să-şi facă bagajele şi să plece.

Dar înainte să termine desertul cu pepene galben de la frigider, Cara descoperi că pe unchiul Josh îl preocupa altceva.

— Kelty mi-a spus că vrei să restaurezi grădina de trandafiri, începu el. N-am ştiut că tinerele din ziua de azi mai au astfel de preocupări. Am crezut că toate sunt ca acea uşuratică Diane Forbes, al cărei tată nici nu ştie mereu în ce ţară e.

— Întotdeauna mi-au plăcut trandafirii, spuse Cara, evitând deliberat să comenteze despre Diana. Sunt flori frumoase şi îţi răsplătesc efortul. Îmi place să lucrez în grădină, dacă nu te deranjează.

— Să mă deranjeze? Sprâncenele stufoase ale unchiului Josh se ridicară de uimire. Bineînţeles că nu mă deranjează. Spune-mi doar de ce ai nevoie şi-ţi voi procura. Am auzit că l-ai pus la treabă şi pe nepotul meu, Paul. Îi face bine.

— Dar ar trebui să aveţi piscina în stare bună mereu, spuse Cara. Sunt sigură că doctorii ţi-au spus... îşi înghiţi

limba când îşi dădu seama că pronunţase cuvântul interzis, dar continuă: să înoţi mereu, mai ales vara.

— Fred mă duce în golf din când în când. Dar ai dreptate. Piscina e mai comodă şi-i voi spune lui Paul s-o restaureze. Ştii, Paul va moşteni averea.

— Da, Brent mi-a spus ceva, recunoscu ea.

— Lui Paul i-a plăcut dintotdeauna acest loc şi m-am gândit că se va însura şi se va stabili aici. Dar acum nu mai ştiu. Paul nu pare interesat de însurătoare şi soţul Susanei a murit şi i-a făcut doar o mică asigurare pe viaţă. M-am gândit să vând locul ca să am ceva bani de împărţit.

— De ce-mi spui mie toate astea? întrebă Cara. Dacă păstrezi moşia, o vinzi sau i-o dai lui Paul, n-am niciun drept să spun ceva.

— Ba da! Joshua Butler o privi cu afecţiune. De când te-am cunoscut şi am aflat că Brent are destulă minte să vrea să se însoare cu o fată cu picioarele pe pământ, m-am întrebat dacă nu ar fi bine să-mi schimb testamentul. M-am gândit mult la asta. Cum ţi-ar plăcea, draga mea... o luă de mâna stângă şi i-o răsuci astfel încât diamantele străluciră la lumina lumânării, să-i dau moşia cadou lui Brent? Atunci vei face ce vei dori în grădina de trandafiri, căci vei fi soţia lui. Poate chiar mi-ai permite să te vizitez din când în când. Ar fi frumos ca proprietatea să arate iar bine şi sunt destul de egoist ca să vreau să am o femeie frumoasă lângă mine la masă. Ce spui?

Cara rămase înmărmurită. Ce putea spune? Cum să-i spună unchiului lui Brent că totul era un teatru? Nu-i trecuse prin cap că rolul ei îl impresiona pe unchiul Josh. Cât de mult greşea!

Capitolul 8

— E o zi bună pentru mers cu barca! exclamă Paul Rogers privind spre grădina de trandafiri, unde Cara rupea frunzele uscate.

— A fost, răspunse ea, dar acum e aproape cinci.

— Mai e vreme bună de navigat, spuse Paul. O oră, o oră şi jumătate şi ţi se va face poftă de mâncare.

Cara râse.

— Am nevoie de ceva care să-mi taie pofta de mâncare. M-am îngrăşat cu jumătate de kilogram de când sunt aici.

— Arăţi bine, zâmbi Paul. Vii cu mine? Am nevoie de ajutor. E greu să navighezi singur.

— Într-o vară când eram de vreo şaisprezece ani, am mers în vacanţă pe malul unui lac şi gazdele mele aveau o barcă cu pânze. De fapt, fiul lor avea; el avea douăzeci de ani. Am fost echipajul lui, dar n-a ieşit bine.

Se opri, amintindu-şi cum se ferea de catargul care se răsucea după vânt deasupra capului ei.

— Am învăţat să navighez cu greu, râse ea.

— Deci ai experienţă, spuse Paul grav. Exact ce am nevoie. Vii?

— De ce nu? spuse Cara. Aşa cum ai spus, vremea e bună. O oră în golf! Mă tentează.

— Ia-ţi un pulover sau o jachetă, strigă Paul după ce ea porni spre casă. Nu ştii când se strică vremea.

Cara făcu semn cu mâna că a auzit şi se repezi la etaj să se schimbe. Avea o pereche de bermude, luă şi un pulover. Îşi legă părul la spate şi se privi în oglindă. Era tânără, se vedea; mai degrabă arăta de şaisprezece ani decât de douăzeci şi doi, câţi avea acum. Râse. Se gătea, ca şi cum asta conta pentru Paul.

Se simţea vinovată faţă de Brent în timp ce cobora scările. Nu voia să spună nimănui unde se ducea.

Nu că ar fi fost un secret. Le voi spune unchiului Josh şi lui Susan la cină, când mă întorc. Brent? Ei bine, Brent nu era aici. El şi Diane probabil că se distrau în oraş, aşa că avea dreptul să se distreze şi ea puţin.

Brent era plecat de alaltăieri. Era politicos să o conducă pe Diane la New York, dar trebuia să întârzie atât? îl aştepta ceas de ceas. De fapt nu erau logodiţi şi nici nu aveau să fie vreodată. Nu era rezonabil să se simtă neglijată sau să-l acuze.

Paul o aştepta lângă maşină când ieşi, purtând un pulover vechi gri şi pantaloni decoloraţi.

— Am telefonat la docuri; barca „Sound Sprite” ne va aştepta, spuse el, deschizându-i portiera. Nu e departe.

În mai puţin de jumătate de oră înfruntau vântul în barca ce dansa pe valurile sclipitoare. Cara, la tribord, îl privea pe Paul, care era atent şi captivant, cum nu îl mai văzuse.

— Îţi place să navighezi, nu-i aşa? întrebă ea privind ţărmul înverzit.

— La nebunie, spuse Paul.

— Lui Brent îi place? întrebă Cara. Paul o privi misterios.

— Nu-i place să navigheze, să joace golf, tenis sau să practice vreun sport, răspunse el. Spune că se distrează la locul de muncă. Ţi-a povestit când s-a rătăcit vreo săptămână într-o mlaştină tropicală? Aşa se distrează el.

— Eu aş fi îngrozită, spuse Cara. Crocodili, şerpi, nisipuri mişcătoare... puah!

— Sunt de acord cu tine, spuse Paul. Fereşte-te, Cara. Catargul vine spre tine! Paul se ridicase şi trăgea de odgoane. Catargul trecu pe deasupra capului ei.

— Nu prea-ţi sunt de ajutor, nu-i aşa? întrebă ea tristă.

Oricum, îşi amintea cum se navighează. Îl ajuta cât putea.

— Ieşim pe mare? întrebă ea în glumă, într-un moment de relaxare. Dar Paul nu zâmbea.

— Nu, spuse el. Nu mai avem vânt. Nu vezi pânza?

Văzu pânza căzută.

— Dar acum o clipă bătea vântul…

— Nu mai bate.

— Cât timp? întrebă Cara îngrijorată, privind spre apus. Soarele nu apusese încă.

— De unde să ştiu? Paul era supărat. Nu sunt meteorolog. Se aşează lângă ea şi o mângâie pe mână. Nu-ţi face griji. Vântul va reveni.

— Dacă nu revine curând, vom întârzia la cină. Cara era îngrijorată. Mai bine ar fi spus cuiva unde plecaseră.

— Suntem norocoşi dacă ajungem la timp la cină, îi spuse Paul.

— Nu crezi că-şi vor face griji?

— Cine? Sue Evans? Nu cred. Va crede că am plecat în oraş. Unchiul Josh va fi furios, bineînţeles.

— N-am vrut să-l supăr.

— Pe mine, nu pe tine, spuse Paul. Va şti că e vina mea. Probabil mă va dezmoşteni.

Cara simţi că roşea. Evident, Paul nu bănuia că „logodna” ei cu Brent risca să-l dezmoştenească. Cara întrebă:

— Ce putem face? Să cerem ajutor? Paza de coastă…

Paul o trase jos, o îmbrăţişă şi o sărută până i se tăie răsuflarea.

— Paul!

În cele din urmă se eliberă şi vru să se ridice, dar el o prinse de mână.

— Micuţa mea inocentă, datoria Pazei de coastă nu e să aducă acasă marinari care nu mai au vânt. Au lucruri mai importante de făcut. Acum, haide să vorbim frumos.

Ea tăcu preţ de câteva minute.

— Ce ai? întrebă Paul. Vrei să-mi cer scuze că te-am sărutat? Nu ţi-a plăcut puţin? Era atât de nesigur pe el încât Cara râse. Eşti numai bună de sărutat, continuă Paul, mai

ales când vrei să chemi paza de coastă. Serios, o meritai. Parcă ai fi o fetiţă de doisprezece ani.

Cara duse mâna la păr. Bentiţa roşie căzuse şi părul i se cârlionţa ud.

— Cum arăt! exclamă ea uitând că voia să menţină tăcerea.

— Aşa! Deci nu ţi-a mâncat pisica limba, spuse Paul. Acum să vorbim iar, despre ce să discutăm?

— Despre tine, spuse Cara imprudent. E subiectul tău preferat, nu-i aşa?

— Câtă dreptate ai, Carissima. N-ar fi mai bine să extindem puţin subiectul şi să vorbim despre mine şi despre tine?

— Aş vrea să vină vântul, spuse Cara.

— Va veni, nu-ţi face probleme. Dar dacă tot suntem aici, să profităm, nu? Spune-mi de exemplu, dacă eşti irevocabil hotărâtă să te măriţi cu Brent sau dacă mai am şi eu o şansă?

— În circumstanţele date, nu e o întrebare cinstită, spuse Cara. Hai să schimbăm subiectul. Spune-mi despre unchiul Joshua sau despre doamna Evans.

— S-o crezi tu! strigă Paul. Suntem într-o situaţie romantică, de ce să vorbim despre alţii?

— Simt o briză, spuse Cara.

— Ai dreptate! Vântul a venit. „Navigăm, navigăm pe marea învolburată”, cântă el.

— Poate la urma urmei vom ajunge la timp la cină!

Paul îşi luă ochii de la pânze şi o privi uimit.

— Dacă ştiam că îţi era atât de foame, luam vreo doi hamburgheri. Ei bine, mergem.

***

Luminile de pe mal şi de pe alte vase transformau golful

într-o regiune misterioasă, auriu cu violet. Luna nu apăruse şi stelele tocmai apărură când ajunseră la ţărm. Se întoarseră în tăcere.

Cum răsplătea bunătatea unchiului Josh faţă de ea! Cât despre Brent şi faptul că-i interzisese să discute cu Paul…

Nu-i datorez nimic lui Brent Butler, îşi spuse Cara. M-a angajat pentru o slujbă şi m-am străduit s-o îndeplinesc. Dar a fost o greşeală să joc în acest bal mascat de la început. E o minciună şi nu poate ieşi nimic din asta.

Acum că se gândea la acest lucru, Cara se întreba de ce fusese de acord. Dorise să iasă din rutină, din viaţa ordonată de la spital, îngrijirea bolnavilor, pacienţi puşi pe harţă, zile când nimic din ce făcea nu părea să valoreze ceva.

Mai bine n-aş fi plecat! se gândea ea acum, privind cerul care se întuneca. Îmi plăcea viaţa mea. Oare de ce am căutat o schimbare?

Mintea i se întoarse la micul ei apartament din Greenwich Village. Părea intim acum, mic, curat, compact, foarte diferit de camera enormă de la Soundings, unde nimic din cameră nu era al ei, în afară de haine, care erau obişnuite, fără nimic deosebit în comparaţie cu cele ale Dianei Forbes.

Şi-l aminti din nou pe Brent la volanul maşinii Dianei şi pe aceasta privind sfidător în timp ce maşina pleca.

— Iar ţi-a mâncat pisica limba, comentă Paul.

— Scuză-mă, Paul. Mă gândeam la Diane Forbes. E foarte frumoasă, nu-i aşa? Paul ridică din umeri.

— Merge, dar să ştii că Diane e o femeie frustrată. E hotărâtă să pună mâna pe Brent şi el nu poate scăpa. Nu ştiu ce vede la el. Aşa e ea.

— Vrei să-mi spui ceva, Paul?

— Vreau să-ţi spun că-ţi va fi greu. Măcar te-am avertizat. Poţi suferi.

— Eu un risc pe care mi-l voi asuma, spuse Cara,

întrebându-se care ar fi reacţia lui Paul dacă i-ar spune că din partea ei, Diane nu avea de ce să-şi facă griji. Se gândi că poate Brent a planificat această logodnă ciudată ca s-o facă geloasă pe Diane!

— Nu înţeleg de ce spui că Diane e frustrată, continuă Cara, privind acum luminile de pe mal ce se apropiau. Bănuiesc că are destui bani ca să-şi satisfacă orice capriciu, chiar să-l urmărească pe Brent în jurul lumii. E persoana cea mai lipsită de inhibiţii pe care am cunoscut-o.

— Cu toate astea rămân la părerea mea, spuse Paul zâmbind. Spune că sunt psihiatru. Ai văzut cum a condus la întoarcerea de la curse. Nu e normal. Îşi revarsă frustrarea pe maşină.

— Dar conduce bine, spuse Cara.

— Sigur... şi are noroc. Dar mai bine ar învăţa să se controleze sau va face accident. Ei bine, am ajuns la doc.

— Da, am ajuns, repetă Cara, deprimată la gândul că întârziaseră şi unchiul Josh va fi supărat. Va trebui să suporte consecinţele şi n-o va ajuta cu nimic să-şi dea seama că fusese imprudentă să accepte invitaţia lui Paul de a merge cu barca fără s-o anunţe pe gazda ei.

Capitolul 9

— Capul sus!

Paul Rogers o ajută pe Cara să iasă din maşină. Casa din Soundings era luminată puternic, în contrast cu cerul de catifea. Dar era prea multă linişte. Cara tremura.

— Sincer, sunt speriată, admise ea râzând forţat. Nu numai că nu ne-am întors la cină, dar sosim mult după căderea întunericului. Cred că domnul Joshua Butler mă va concedia.

— Concedia? Cum adică?

— E doar o figură de stil, spuse ea repede. Fu salvată de alte explicaţii de deschiderea uşii.

Brent Butler îi privea cu dispreţ. Hainele Carei erau mototolite. Nici Paul Rogers nu arăta mai bine; era pătat de noroi şi ciufulit.

— Bănuiesc că aveţi o explicaţie pentru escapada voastră, spuse Brent rece.

— Am fost cu barca, răspunse Paul şi s-a oprit vântul. N-am ştiut că te întorci în seara asta.

— Te-ai distrat bine la New York? întrebă Cara.

— Nu schimba subiectul.

— Dacă îndrăgostiţii mă scuză, spuse Paul sarcastic, voi merge în bucătărie să văd dacă doamna Kelty îmi poate înjgheba un sandviş. Sunt sigur că îţi va face şi ţie unul, Cara, dacă ţi-e foame. Dispăru spre bucătărie.

— Dispari, spuse Brent. Privi spre celălalt capăt al holului unde stătea Fred Bates şi adăugă: Spune-i unchiului Josh că logodnica mea s-a întors teafără.

— M-am întors, dar nu mă simt prea bine, îl contrazise Cara, privindu-l sfidător. Mă doare capul şi dacă n-ai nimic important să-mi spui, voi urca şi voi face un duş.

— Dacă nu-ţi place ce spun, e pentru că te porţi ca un copil iresponsabil. Ţi-am spus să te fereşti de Paul.

— Ştiu ce mi-ai spus. Apoi ai plecat la New York cu Diane Forbes.

— Credeam că pot avea încredere în tine.

— Haide, m-am săturat. Mâine îmi fac bagajul şi plec, n-o să-ţi mai fac probleme. Cara se întoarse spre scări, surprinsă şi supărată că ochii îi lăcrimau.

Apoi se întoarse brusc.

— Mai bine ai lua ăsta. Îi întinse inelul cu safir. Brent dădu din cap că nu.

— Bine, spuse Cara, dacă aşa vrei. Îl voi lăsa în cameră pe birou. Voi împrumuta maşina decapotabilă, dacă îmi permiţi, o poţi lua de la garajul de lângă apartamentul meu.

— Deci, mă părăseşti. Pentru tine a fost doar o altă slujbă, la care poţi renunţa când vrei.

— Tu ai spus că e o slujbă, spuse Cara obosită, dar n-am de gând să stau aici să mă cert cu tine toată noaptea.

— Nu-ţi pasă ce se va întâmpla cu unchiul Josh?

— Ba da, spuse Cara mânioasă. L-am îndrăgit pe unchiul tău şi îmi pare bine să spun că nu e bolnav grav. De fapt, el e unul din motivele pentru care vreau să renunţ la această comedie. Unchiul tău vrea să-şi schimbe testamentul şi să-ţi lase ţie Soundings.

— Nu-mi trebuie. Cara ridică din umeri.

— Vorbeşte cu el. Eu mă întorc la New York. Dacă îţi pasă într-adevăr de sănătatea unchiului tău, cheamă un medic. Eu nu pot pune un diagnostic.

Apoi Cara se furişă în camera ei. Era destul de furioasă ca să-şi ţină lacrimile. Apoi, după ce aprinse lumina şi privi camera mare şi luxoasă, nu-şi mai putu stăpâni lacrimile.

Aşa-mi trebuie dacă încerc să fiu altcineva, se certă ea. Am o meserie bună; sunt o bună infirmieră. N-ar fi trebuit să accept să mă comport ca şi cum aş avea ceva în comun cu creatura aceea cu capul sec de Diane Forbes. Dacă o astfel de femeie îl vrea pe Brent, n-are decât. Nu-l voi mai

vedea niciodată.

***

Cara îşi făcuse bagajele şi era îmbrăcată la şapte şi jumătate dimineaţa. Nu era ora la care s-ar fi trezit logodnica lui Brent. Dar se săturase să se mai prefacă. Va coborî şi-i va cere doamnei Kelty o ceaşcă de cafea, apoi va încerca să-l găsească pe unchiul Josh şi să-i mulţumească pentru ospitalitate. Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi Cara strigă:

— Intră! sperând o clipă că poate Brent n-o va lăsa să plece. Dar era Susan, cu părul pieptănat în grabă şi cu un halat verde de mătase peste pijama.

— Bănuiam că te vei trezi devreme şi vei pleca, spuse ea, aşezându-se pe pat şi aprinzându-şi o ţigară.

— Ţi-a spus Brent că plec?

— Dragă, n-a fost nevoie. Eram în living aseară şi deşi nu distingeam cuvintele, mi-am dat seama că vă certaţi. Apoi, după ce am vorbit cu Brent, mi-a spus că ai rupt logodna.

— Deci, nu mai am ce spune decât la revedere, spuse Cara, încercând să zâmbească. Brent nu vrea să-şi ia înapoi inelul şi nu vreau să-l las pe noptieră. I-l dai tu, te rog?

— Îmi pare rău, dar nu pot. Nu vreau să mă implic. Dacă vrei să dai inelul cuiva, îţi sugerez să i-l dai fratelui meu, Josh. Bănuiesc că vrei să-ţi iei rămas-bun de la el?

— Bineînţeles! spuse Cara, jignită. A fost foarte amabil şi mi-a plăcut să stau aici. Te rog, spune-i la revedere Lindei din partea mea. Ştii, vrea să prepare o pulbere magică pentru a-l însănătoşi complet pe fratele tău.

— Îi voi spune la revedere din partea ta, promise Susan. Dar cred că ar fi mai bine să-l vezi pe Brent. Poate că s-a certat cu tine aseară, dar a fost provocat, la urma urmei. Când s-a întors de la New York, tu şi Paul lipseaţi şi nimeni

nu ştia unde eraţi. În cele din urmă Josh a sunat la debarcader şi aşa am aflat unde plecaserăţi.

— Brent are un fel ciudat de a arăta că era îngrijorat, comentă Cara. Oricum, Susan, cred că ceea ce s-a întâmplat între mine şi Brent nu e treaba ta.

— Mă aşteptam să-mi spui asta, spuse Susan imperturbabil, dar greşeşti. Înţelege, eu am vorbit cu Diane Forbes. Eu i-am spus că Brent era logodit. Eu am invitat-o aici. Crede-mă, n-am vrut să iasă rău. De ani de zile îmi displace Diane şi m-am bucurat când nepotul meu favorit s-a logodit cu altcineva. Deci sunt responsabilă pentru cearta ta cu Brent. Dacă Diane n-ar fi venit aici, nu ai fi plecat cu Paul, cu barca şi nu v-aţi mai fi certat.

— Nu contează.

Susan Evans nu ştia şi bineînţeles Cara nu-i putea spune că, de fapt, nu fusese nicio logodnă; că era o infirmieră, iar balul mascat se sfârşise.

Uşa scârţâi şi o văzură amândouă pe Linda în pijama galbenă mototolită, cu ochii mari şi strălucitori, cu părul nepieptănat. Carei îi părea rău că nu avusese şansa să-şi ia la revedere de la ea. Fetiţa era şocată.

— Plecai fără să-mi spui, spuse ea acuzator. De ce trebuie să pleci?

— Hei, Linda, unde-ţi sunt manierele? întrebă Susan. Ţi-am spus să nu mai întrebi adulţii unde se duc şi ce fac. Nu e politicos.

Dar Carei i se făcu milă de Linda. Traversă camera şi-i luă coatele în mâini.

— N-aş fi plecat fără să-mi iau rămas-bun, Linda. Ţin la tine şi mă interesează reţeta ta secretă. Nu voi fi aici când va fi gata, dar cred că dacă îi spui unchiului Josh despre ea, va înţelege.

— Pleci din cauza doamnei aceleia care a fost aici acum câteva zile?

Cara o privi alarmată pe Susan. Fetiţa trebuie să fi auzit comentariile mamei sale despre Diane Forbes.

— Eşti prea tânără ca să înţelegi, spuse mama ei. Du-te şi îmbracă-te şi poate Cara te va lăsa s-o conduci la maşină.

Aceste cuvinte nu prea aveau efect asupra răzvrătitei Linda. Dar bineînţeles că mama ei avea propriile metode şi Cara nu putea interveni. Spuse doar:

— Diane nu are legătură cu asta, Linda. Crede-mă, te rog.

— Ba da, spuse Linda. A cântat cântece urâte.

— Le-ai ascultat! o acuză mama ei. N-ai fost cuminte, Linda.

— Dar a cântat în franceză! exclamă Cara.

— Linda înţelege franceza, spuse Susan.

— Ea e o femeie rea, declară Linda convinsă. Te-a făcut să pleci. E rea, rea, rea. Dacă o fac să nu mai vină pe aici, te întorci, Cara?

— Destul, spuse Susan autoritar. O luă pe Linda de mână. Cara o sărută pe obraji şi zâmbi.

— La revedere, Cara, spuse Susan trăgând-o pe fetiţă după ea. Sunt sigură că fratele meu va dori să te întorci, măcar pe 4 iulie. Hai, Linda.

Linda se lăsă trasă cu greu pe coridor. Dar îi aruncă o privire conspirativă Carei. Această privire nu prevestea nimic bun pentru Diane Forbes şi Cara se înfioră. Apoi ridică din umeri. Era în întârziere şi trebuia să-l vadă pe Joshua Butler înainte de a pleca.

Joshua se îmbrăcase deja şi era în scaunul cu rotile când Cara intră în apartamentul lui. Nu era surprins s-o vadă, îi spuse să se aşeze pe un scaun şi-l chemă pe Bates ca să aducă nişte cafea.

— Am trei lucruri de făcut, spuse Cara privindu-l cu căldură. Trebuie să-mi cer scuze că am lipsit la cină aseară; să-ţi mulţumesc pentru ospitalitate şi să-mi iau rămas-bun, căci plec la New York.

Joshua Butler luă cu grijă ibricul cu cafea pe care îl adusese Bates şi-i turnă o ceaşcă. Apoi i-o întinse puţin amuzat.

— Nu trebuia să-mi spui mie. Poate că sunt legat de scaunul cu rotile, dar ştiu ce se întâmplă şi ştiu că o fată ca tine n-ar accepta felul în care nepotul meu s-a purtat cu tine. Dar mi-e greu să te las să pleci. Abia aşteptam ca grădina de trandafiri să fie iarăşi frumoasă, ca odinioară. De fapt, nu te las să pleci dacă nu-mi promiţi că ne vei vizita de sărbătoarea de 4 iulie.

— Vom vedea, murmură Cara, sorbind din cafea.

— Nu te aştepţi ca dragostea adevărată să fie fără probleme, spuse Joshua Butler. Aminteşte-ţi după ce îi dai lui Brent o lecţie, că te voi aştepta cu braţele deschise.

— Eşti un scump, spuse Cara cu ochii umezi. Dar trebuie să-ţi spun ceva înainte să plec. Linda e convinsă că poate prepara o pulbere şi să invoce spiritele magiei albe ca să te vindece. Am făcut-o să promită că îmi va arăta pulberea înainte să ţi-o administreze. Cum eu nu voi fi aici, fii atent.

Unchiul Joshua îşi dădu capul pe spate şi râse din inimă.

— Ştiam eu că nebunatica aia pregăteşte ceva. Ştii cumva ce va conţine pulberea asta?

— Nu ştiu ingredientele, admise Cara. Cred că gândaci uscaţi, pene de găină arse şi probabil câteva buruieni pe care le va găsi pe aici. Nu ştiu cum vrea să ţi-o administreze, dar cred că ar trebui să ai grijă când bei un pahar cu lapte sau alt lichid.

— Dacă Linda trebuie să ardă penele de găină, voi fi avertizat că pregăteşte o pulbere. Nu există miros mai urât decât cel de pene arse.

— Sunt sigură că Linda va uita de magie după câţiva ani, spuse Cara. Iar magia ei albă e amuzantă. Dar mi-e teamă să nu folosească magia neagră.

— Sora mea Susan crede că orice copil trece printr-o fază

în care crede în magie, albă sau neagră, remarcă unchiul Joshua. Şi cred că are dreptate. Oricum, pentru un copil de nouă ani, lumea e altfel. Nu-i pot face faţă. Nu mă îngrijorează Linda. Susan e practică, iar tatăl Lindei era cu picioarele pe pământ, deşi nu prea le-a lăsat bani. Fetiţa are părinţi buni.

Cara nu văzu cum ar mai fi putut insista.

Capitolul 10

Apartamentul Carei, care de pe Long Island i se păruse confortabil şi atractiv, era fierbinte şi mirosea greu. Degeaba deschise ferestrele. În plus, se pusese praful; trebuia să-l cureţe.

N-avea sens să-şi plângă singură de milă şi deschise şi fereastra din dormitor, care era înţepenită. Găsi un halat ponosit, îşi legă un batic pe cap şi începu să-l cureţe.

Spera vag ca activitatea ei de făcut ordine să o ferească de gândurile la ultima discuţie scurtă cu Brent. O aşteptase pe terasă şi nu spusese multe. Spusese că-i părea rău că pleca şi că ar fi putut să se mai gândească. Cara fusese de acord cu el, aşa că era cel mai simplu.

Brent insistase să accepte un cec de cinci sute de dolari, iar ea să accepte inelul cu safir şi să-l pună bine.

— E-un garaj cam la cinci blocuri de apartamentul meu, dar nu-mi amintesc numele lui şi cred că nu au loc pentru maşina decapotabilă, nici măcar pentru câteva zile.

— Nu-ţi face probleme, spuse Brent. Trebuia să fie maşina ta în ochii celorlalţi; nu pot s-o aduc aici şi să anunţ că am cumpărat-o de la tine. Oricum, dacă o păstrezi, voi avea senzaţia că te poţi întoarce aici.

Dar Cara îşi făcea probleme să ţină o maşină scumpă în micul garaj înghesuit unde era acum. Se hotărî să-i scrie lui Brent să-i spună unde era maşina. Putea să vină să ia cheile, sau i le putea trimite prin poştă.

Gândindu-se că ar putea trece pe la ea, se apucă de lucru şi mai cu spor. Totuşi, abia după câteva ore apartamentul fu curat. Era prea obosită ca să mai prepare mâncare, aşa că se hotărî să ia cina la restaurantul „La Gondola”, un mic restaurant italian din apropiere.

Când ajunse la uşa restaurantului, văzu un anunţ care spunea că proprietarul era plecat în vacanţă. Restaurantul

se va redeschide pe întâi august.

Cara se gândi puţin să meargă la un restaurant elegant, cu aer condiţionat, de la periferie, dar efortul părea prea mare. Îşi cumpără un hamburgher şi se duse la cinema, unde măcar era răcoare. Soundings şi viaţa luxoasă pe care o trăise în ultimele săptămâni păreau foarte îndepărtate.

***

Următoarele trei zile fură cele mai lungi pe care le cunoscuse. Când era acasă, telefonul nu suna. Când ieşea, era sigură că suna încontinuu. Ştia că trebuia să sune la spital să întrebe dacă îşi poate recăpăta vechea slujbă. O dată chiar sună, dar puse receptorul în furcă înainte ca cineva să-i poată răspunde.

Zilele erau proaste, iar nopţile şi mai rău. Încerca să-şi spună că era prostuţă; Brent probabil considera incidentul încheiat, iar unchiul Josh uitase de invitaţia pentru patru iulie.

În dimineaţa celei de-a patra zi Cara se trezi şi se îmbrăcă atentă. Noaptea trecută îşi făcuse planurile. Nu va suna la spital; va merge acolo şi va vorbi cu sora şefă. Sigur că o vor reangaja. Aveau nevoie de oameni vara, când multe infirmiere îşi luau vacanţă.

Era gata să iasă când sună telefonul. Fu mirată să audă vocea lui Brent.

— Ţi-e dor de mine? întrebă el. Cara reuşi să râdă.

— Nu mai pot după tine! Ce mai fac unchiul Josh, Susan şi Linda?

— Tuturor le e dor de tine. Vocea lui Brent părea sinceră. Dar aducându-şi aminte ultimele trei zile singuratice, Cara se forţă să spună:

— Spune-le că am întrebat de ei. Când vii în oraş să iei maşina?

— De asta am sunat. M-au împuternicit să vin să te aduc înapoi. Se pare că i-ai promis unchiului Josh că vei fi aici pe patru iulie şi ai un plan în legătură cu Linda. Paul bombăne fiindcă a curăţat şi reparat piscina şi n-are cine să-l laude.

— Parcă aş fi femeia indispensabilă, râse Cara. Poate că nu era adevărat, dar era plăcut să-l audă pe Brent că-i duceau dorul.

— Destul cu pălăvrăgeala, spuse Brent. Pot să iau trenul chiar acum. Îţi iei câteva bagaje şi eşti gata să vii cu mine?

— Tocmai aveam o întâlnire. Dar şi ea voia să se întoarcă.

— Anuleaz-o, spuse Brent. Sunt sigur că unchiul Josh are prioritate.

— Te voi aştepta, promise Cara.

Ultimele trei zile nu se risipiseră degeaba, îşi spuse Cara scoţându-şi halatul pe care voia să-l poarte la spital şi îmbrăcând rochia crem de bumbac pe care o cumpărase cu o zi în urmă. Îi scotea în evidenţă părul blond şi-i făcea ochii să strălucească. Nu voia să admită că gândul de a merge din nou la Soundings îi făcuse ochii să strălucească.

Se hotărâse că dacă va fi invitată din nou la Soundings va insista să-i spună unchiului Josh că era infirmieră. Dacă unchiul Josh nu voia să ofere ospitalitate cuiva cu profesia ei, va pleca pur şi simplu. Dar nu se va mai preface că era logodnica lui Brent.

Fu dificil să-i dea lui Brent un ultimatum când acesta intră vesel în apartament.

Nu încercă s-o sărute, dar o îmbrăţişă.

— Eşti chiar mai frumoasă decât îmi amintesc, spuse el răguşit.

— Şi tu arăţi mai chipeş, răspunse Cara, făcând un efort să-şi controleze vocea. Acum că ne-am complimentat reciproc, stai puţin jos să vorbim.

Brent lăsă mâinile să-i cadă.

— Îmi amintesc. Scene de dragoste doar în public.

— Nici măcar, îi spuse Cara. Am rupt logodna, Brent, şi aşa rămâne. Voi veni la Soundings şi voi sta de patru iulie, dar numai ca oaspete a unchiului Josh, nu ca logodnica ta.

— De ce ţi-e greu să pretinzi că eşti logodnica mea?

— Nu mi-e greu, dar nu-mi place să mă prefac, mai ales faţă de o persoană pe care o respect, unchiul tău.

— Nu putem continua ca înainte? întrebă Brent.

— Îmi pare rău, dar răspunsul e „nu”. De asemenea, vreau să-i spun unchiului tău că sunt infirmieră.

— Ştii că nu-i plac doctorii şi infirmierele.

— Atunci, e cu atât mai important să nu-l mint.

— Dar cum îi vei explica de ce te-am invitat la Soundings de la început?

— M-ai invitat ca logodnica ta. Ştiind ce părere avea despre infirmiere, nu i-am spus că şi eu sunt una. Dar acum că nu mai suntem logodiţi, nu e niciun motiv să-i ascundem adevărul. Dacă unchiul tău nu mai vrea să rămân după ce îi spui despre mine, bineînţeles că mă voi întoarce la New York imediat.

— Faci ca totul să fie mai greu, se plânse Brent. Dar cred că ai dreptul să faci regulile, aşa cum le-am făcut eu acum o lună. Nu cred că unchiul Josh te va da afară. Infirmieră sau nu, eşti favorita lui şi sunt sigur că va fi încântat să te revadă. Acum, hai să plecăm. Unde ţi-e valiza?

— În dormitor. O aduc imediat, spuse Cara, simţind că i se luase o piatră de pe inimă. Mă voi bucura să-i revăd pe toţi, admise ea, mai ales pe Linda…

— De aceea trebuie să ne grăbim. Linda a avut un mic accident.

Cara înmărmuri. Brent continuă:

— Nu-ţi face griji. Mica mea verişoară a mers cu bicicleta în jurul piscinei. Ştii că Paul a reparat-o, dar au rămas câteva movile. Linda s-a lovit cu bicicleta de una din ele, a

zburat peste ghidon şi a căzut în cap pe ciment.

— A căzut în piscină?

— Nu, pe margine. A leşinat. Paul a găsit-o şi a adus-o în casă. Doamna Kelty a pus-o în pat, dar s-a trezit şi a vrut să se ridice.

— Bănuiesc că Susan a dus-o la spital, spuse Cara.

— Susan nu e acasă astăzi. O prietenă de-a ei se mărită într-o grădină undeva în Maine. Fetiţa se simte bine, crede-mă. Avea puţină greaţă înainte să plec, dar doamna Kelty are grijă de ea...

— Nu mai spune! exclamă Cara, furioasă. Probabil că Linda are o contuzie şi febră. Închide fereastra să-mi pun în bagaj uniforma. Trebuie să ajungem repede la Soundings.

***

Deşti Brent conducea la limita vitezei legale, drumul îi păru lung Carei. Îşi repeta că doamna Kelty are grijă de copil. Când maşina ajunse în faţa casei, Cara ţâşni din maşină.

Alergă spre camera Lindei şi se întâlni cu doamna Kelty care tocmai ieşea de acolo. Femeia părea îngrijorată.

— E a treia oară când vomită de când am pus-o în pat, spuse ea fără preambul. Nu-mi place, domnişoară Cara. Cred că voi vorbi cu domnul Butler. Trebuie s-o vadă un doctor.

Cara privi înăuntru; Linda era întinsă pe spate, palidă. Ochii ei erau închişi.

— Nu voi aştepta ca unchiul Josh să se răzgândească şi să cheme un doctor, doamnă Kelty, spuse Cara cu autoritate. O voi înfăşura şi o voi duce cu maşina la Glen Rock, unde e un spital bun; vom ajunge în câteva minute. Îi vom face o radiografie. Îi poţi spune domnului Butler după aceea. Îmi asum răspunderea.

Brent o urmase pe scări şi înţelegea ce voia să facă. Luă fetiţa în braţe cu pătură cu tot şi când aceasta deschise ochii, îi spuse:

— Cara s-a întors. Primul lucru pe care îl face e să te ducă la spital.

— Bună, Linda! spuse Cara cu o voce egală, ca să n-o sperie. Am auzit că ai căzut de pe bicicletă.

— M-am lovit la cap, explică Linda, cu ochii tulburi. Mai bine era Mimbo aici. Mi-ar fi trecut durerea.

— Ştiu un loc unde se practică magia albă, spuse Cara. E puţin diferită de cea a lui Mimbo, dar funcţionează. Nu te va mai durea capul.

— Nici nu voi mai avea greaţă? întrebă Linda cu voce slabă.

— Ei pot face orice, o asigură Cara, aşezându-se la volan. Brent, cu Linda care era acum inconştientă în braţe, se aşeză lângă ea şi Cara demară.

Stătură aproape două ore la spital. Carei îi plăcu tânărul doctor Crane, care o amuza pe Linda în timp ce îi făcea radiografii, spunându-i că e un top model şi aveau nevoie de fotografii ale ei din toate unghiurile ca să le publice în ziar. Linda era ascultătoare.

După ce radiografiile fură făcute, Cara merse cu o infirmieră în aripa copiilor şi o puseră pe Linda în pat. Fetiţa era somnoroasă şi cu greu îşi putea ţine ochii deschişi. Cara o tot asigura că n-o va lăsa singură şi în cele din urmă Linda adormi, ţinându-se strâns de mâna ei.

Mai târziu, doctorul Crane confirmă că Linda suferise o slabă contuzie. Deoarece stătuse câteva ore fără îngrijiri medicale, starea i se înrăutăţise şi avea febră.

— Bineînţeles, va trebui s-o lăsaţi aici peste noapte, spuse doctorul Crane zâmbind. Ar fi bine să stea aici vreo două zile. Nu vă faceţi probleme, domnişoară Merrill. Domnul Butler mi-a spus că sunteţi infirmieră, aşa că ştiţi

ce repede se pot vindeca cei de vârsta Lindei, dacă sunt sănătoşi şi puternici.

— Da, sunt sigură că se va vindeca, acum că aveţi grijă de ea, spuse Cara. Dar mi-e teamă de ce va spune Josh Butler când va afla că unica şi favorita lui nepoată e la spital.

Doctorul Crane zâmbi.

— Am auzit ce crede Joshua Butler despre spitale şi medici. Nu vă invidiez că-i veţi duce această veste.

Capitolul 11

Joshua Butler îi aştepta pe Cara şi pe Brent pe terasă. Nu era încruntat. Carei îi era milă de el; era cocârjat. Nu spunea nimic şi Brent fu cel care rupse tăcerea.

— Am dus-o pe Linda la spital. Îmi pare rău, dar n-am avut timp să-ţi cerem voie.

— Are o contuzie, unchiule Josh, spuse Cara blând. Va trebui să stea câteva zile la spital, până îi va scădea febra.

Joshua Butler nu spunea nimic, ci continua să-i privească rece.

— Dacă dumneata crezi că am făcut o greşeală…

Unchiul său îl întrerupse:

— Crezi că sunt un monstru? Bineînţeles că Linda trebuia să meargă la spital. Nu vreau să păţească ceva. Nu mi-a spus nimeni că se simţea atât de rău.

— Mulţi copii cad de pe bicicletă, spuse Cara, încercând să-l liniştească. Adesea nu păţesc nimic. Dar când un copil se loveşte la cap, există posibilitatea contuziei.

— Aşa mă saluţi? se răsti unchiul Josh la Cara.

— Nu îndrăznesc, spuse Cara, privindu-l pe Brent. I-am spus nepotului dumitale că trebuie să-ţi spună adevărul despre mine; când îl vei auzi, s-ar putea să nu mai vrei să rămân.

Brent începu să explice că ea era infirmieră, dar din cauza aversiunii unchiului Josh faţă de doctori şi infirmiere, se temuseră să-i spună adevărul. Oricum, Cara refuzase să accepte ospitalitatea unchiului Josh a doua oară dacă el nu ştia adevărul.

— Are dreptate, spuse Joshua Butler aspru. Nu-mi plac prefăcuţii. Dar sper că vei rămâne cu noi. Ne-a fost dor de tine, chiar dacă ai această profesie nefericită. Eşti aici nu ca infirmieră, ci ca oaspete.

— Eşti un dulce! spuse Cara. Se aplecă şi-l sărută pe

obraji. După ce o îmbrăţişă, Joshua Butler zâmbea larg.

— Acum, că toate sunt la locul lor, chicoti el, pot să mă duc în cameră să aduc inelul de logodnă. Sau poţi să-l aduci tu, Brent. Brent m-a rugat să i-l păstrez, îi spuse Carei.

— Păi, unchiule Josh, spuse Brent ezitând. Cara nu mai vrea să fie logodnica mea. Păstrează tu inelul.

— Care e problema cu nepotul meu? întrebă Joshua Butler. Orice cuplu de logodnici se mai ceartă din când în când. Dar ăsta nu e un motiv să rupi logodna.

— Nu sunt sigură că Brent şi cu mine ne potrivim, spuse Cara. Ne-am logodit pe fugă, continuă ea, trăgând cu coada ochiului la Brent. Ar fi trebuit să ne fi gândit mai mult înainte de a lua o decizie atât de importantă.

— Poveşti, spuse unchiul Josh. Dacă doi oameni se iubesc, n-are sens să discute argumentele pro şi contra, ca avocaţii. Ascultă ce-ţi spun, Brent. Eşti nepotul meu favorit, dar mă dezamăgeşti. Ai găsit o femeie dintr-un milion şi acum o laşi să-ţi scape printre degete.

— Voi încerca să mă împac cu ea, unchiule Josh, promise Brent, privind-o pe Cara cu ochii îngustaţi.

Ea se simţea jenată. Brent părea sincer! Cara încercă să protesteze, dar Joshua Butler i-o reteză:

— Aveţi grijă să vă împăcaţi. E un ordin.

***

Imediat ce află că Linda era la spital, Susan Evans plecă de la petrecerea din Maine. Se duse direct la fiica ei şi stătu cu ea aproape toată ziua. Şi Cara ar fi trebuit să se ducă, dar aflând că mama Lindei stătea cu ea, se hotărî să rămână la Soundings.

Era plăcut acolo. Paul era bucuros s-o revadă şi probabil i se spusese că nu mai era logodită cu Brent. Îi şopti Carei la masă că era bucuros să aibă o şansă ca peţitor.

— Trebuie să-mi acorzi cel puţin tot atâta timp, insistă el.

— Vorbeşti precum candidaţii la preşedinţie, îl tachină Cara. Cine te-a propus candidat, Paul?

— Eu însumi, spuse el râzând împreună cu ea. Vreau o şansă să dovedesc că am calităţi. Sunt tânăr, sănătos, sportiv şi aş putea obţine o slujbă de bărbat de serviciu pe orice proprietate din ţară. Să vezi cum am reparat piscina! Iar viitorul meu e promiţător, adăugă el pe un ton mai scăzut.

Înainte ca ea să aibă şansă să-i răspundă, Joshua Butler îl întrebă pe Paul dacă dăduse de Susan. Paul îl asigură că da şi că Linda se simţea bine.

A doua zi dimineaţă, unchiul Josh o chemă pe Cara în apartamentul lui imediat după micul dejun. După ce bătu şaua să priceapă iapa, îi spuse că s-a hotărât să nu le spună lui Paul şi Susanei că era infirmieră. Cara fu surprinsă, dar fu de acord cu el. Nu i se părea că va fi o diferenţă mare dacă vor şti sau nu.

Mai târziu, când discutară cu Brent, el avu o explicaţie pertinentă:

— Unchiul Josh se teme să nu-şi piardă imaginea. După felul cum i-a considerat pe medici şi pe infirmiere, nu îndrăzneşte să admită că l-ai făcut să cedeze. Dar bineînţeles că nu a mai întâlnit pe cineva ca tine, şi nici eu. Ce-ai zice să iei inelul înapoi, Cara?

— Nu pot, Brent. N-ar fi cinstit.

— Nicio fată pe care o cunosc n-ar despica firul în patru, ca tine. Măcar ai putea încerca să fii logodită. De-adevăratelea, vreau să spun.

— Ai mai fost logodit până acum, Brent?

— Niciodată.

— Nici măcar cu Diane Forbes?

— Nu.

Brent părea jenat.

— În facultate mă ţineam după ea. Eram din aceeaşi societate şi mergeam împreună la petreceri sau în vacanţă. Dar ea ştia că nu era nimic serios între noi.

— Mă întreb, se miră Cara, dacă poţi fi serios cu cineva. Poate vrei să vezi cum e să port inelul bunicii tale…

— Nu am vrut să spun asta, protestă Brent. Speram doar că dacă porţi inelul, te obişnuieşti cu gândul să fii logodnica mea. Nu-i nimic. Vom vorbi despre asta altă dată.

După-amiază, Paul insistă să boteze piscina renovată. Unchiul Josh fu de acord şi când Fred Bates îl aduse în căruciorul cu rotile, el era deja în slip. Şi aşa cum se aşteptase Cara, odată intrat în apă, era din nou întreg. Înota bine şi nu se vedea niciun semn de infirmitate când aruncă mingea lui Brent, apoi lui Paul. Ambii nepoţi se străduiau cu greu să-i prindă mingea.

Cara stătea pe marginea piscinei, susţinându-l pe unchiul Josh şi râzând de Brent şi Paul când greşeau. Îşi aminti cum era să ai grijă de un pacient cu poliomielită. Ce păcat că unchiul Josh era infirm! Cât îi mai dispreţuia pe medici.

Cara se gândea că trebuie să-l convingă pe unchiul Josh că cercetarea medicală era o speranţă pentru poliomielită. Măcar dacă vaccinul Salk ar fi fost descoperit mai devreme, poate că unchiul Josh…

Paul făcuse treabă bună cu piscina. Marginea o vopsise albastru deschis. Apa era limpede şi rece şi toţi se relaxau şi glumeau. Kelty sosi cu o tavă cu gustări şi o sticlă de şampanie.

— Şampanie? întrebă Brent, ridicându-şi sprâncenele.

— Nu poţi face o petrecere de inaugurare fără o sticlă de şampanie, spuse Paul demn. Mulţumesc, unchiule Josh, Văd că doamna Kelty a răcit-o. Staţi puţin, să îndeplinesc ceremonia potrivită.

— Doar nu vrei să spargi sticla de marginea piscinei! exclamă Cara, oripilată.

— Sigur că nu, râse unchiul Josh. Inaugurarea va decurge altfel. Dopul care sare va înlocui spargerea sticlei, apoi vom ţine un toast pentru nepotul meu Paul.

— Am ajuns la timp? întrebă Susan Evans veselă. Se apropie de ei pe potecă, îmbrăcată încă într-un compleu roz de vară. Părea fericită şi relaxată.

Când toţi o întrebară despre Linda, le spuse că din fericire fetiţa se simţea bine; răspunsese bine medicaţiei. O va aduce acasă a doua zi, deşi doctorul a recomandat ca Linda să stea liniştită şi să evite eforturile.

— Înţeleg că trebuie să-ţi mulţumesc, Cara, pentru că ai dus-o atât de prompt la spital, spuse Susan recunoscătoare.

— Oricum aş fi avut grijă să fie bine îngrijită, protestă unchiul Josh.

— Sigur, unchiule Josh, spuse Cara cu diplomaţie. Câteodată, când contuzia e uşoară, un copil e ameţit doar o oră-două şi apoi îşi revine complet.

Paul şi Susan o priveau ciudat, iar Brent îi aruncă o privire de avertizare. Carei îi venea să-şi smulgă limba. De ce deschisese subiectul contuziei?

— Ei bine, mâine micul spiriduş se va întoarce acasă, spuse unchiul Josh repede. Dar azi, Susan, inaugurăm piscina reparată. Bei un pahar de şampanie cu noi?

— Poate să bea din paharul meu, spuse Cara, aşa Kelty nu va trebui să se întoarcă după alt pahar. Cum „lansăm” piscina, ca să zic aşa, nu-i dăm un nume?

— S-o numim Alintaroma, spuse Paul.

— Parcă ar fi cafea, obiectă Brent. Aş prefera ceva gen „Sari în ea”.

Paul mârâi.

— Nu mai spune!

— Cred că mai bine nu-i punem nume, spuse unchiul Josh. Fred Bates îl ajutase să iasă din piscină, îmbrăcase un halat de baie şi avea o pătură pe genunchi, dar Cara văzu

că tremura. Să ţinem un toast în cinstea lui Paul şi să considerăm ceremonia încheiată. Trebuie să mă duc să mă îmbrac.

— Pentru ruda noastră vrednică, Paul Rogers, spuse Susan, sorbind puţin din şampanie şi dându-i paharul Carei. Toţi ridicară paharele spre Paul şi băură.

Apoi, Cara, înainte să-i dea paharul înapoi lui Susan, avu o inspiraţie.

— Pentru Joshua Butler, fratele lui Susan, unchiul lui Paul şi al lui Brent şi scumpa mea, foarte scumpa mea gazdă!

Cara ţinuse toastul doar în glumă, dar fu surprinsă să vadă că Joshua Butler avea ochii umezi şi strălucitori.

După ce unchiul Josh plecă, cei patru sporovăiră în jurul piscinei. Susan le povesti despre nunta la care aproape că asistase. Văzuse partea cea mai frumoasă, oricum, înainte să fie chemată acasă.

Fusese o ceremonie de rămas-bun pentru mireasă şi o petrecere a burlacilor pentru mire, iar domnişoarele de onoare au insistat să participe şi ele.

— Mireasa era frumoasă? întrebă Cara.

— Semăna cu tine, zâmbi Susan. Era tot aşa blondă, dar avea ochii albaştri şi era mai scundă. Mi-a spus că pleacă în luna de miere la o fermă a tatălui ei, în Colorado. E o fată cu picioarele pe pământ, iar Jimmy, mirele, e simpatic.

— Era şi Diane Forbes printre invitaţi? întrebă Paul.

Carei i se păru că Brent înţepeni la menţionarea numelui brunetei.

— Trebuia să fie domnişoară de onoare, dar a renunţat pentru că tatăl ei venea din Europa şi voia să-l întâlnească la New York. Nu mai ştiu, fratele meu a invitat-o pe ea şi pe tatăl ei să vină la club de patru iulie?

— Cred că a spus ceva, spuse Brent indiferent.

— Mi se pare ciudat, comentă Paul, că Diane a renunţat la o petrecere doar ca să vină cu tatăl ei la Soundings. Se

pare că vrea să vină încoace. Brent, băiete, păzeşte-te. Cred că pe tine te vrea.

Brent îl privi câteva secunde cum sta pe marginea piscinei şi zâmbea. Brusc, Brent îl împinse pe Paul în piscină. Apoi o luă pe Cara de mână şi se îndreptară către casă.

Capitolul 12

Când Susan îşi aduse fiica acasă, Linda era la fel de neastâmpărată. Credea că avusese o aventură. Alerga sus în camera ei, pe terasă, la piscină şi înapoi, ca şi cum ar fi lipsit mult timp şi abia aştepta să vadă locurile familiare.

Susan năvăli în camera Carei tocmai când aceasta îmbrăcase costumul de „grădinărit”, constând din nişte pantaloni scurţi uzaţi şi o bluză de bumbac.

— Nu pot s-o ţin în frâu, spuse Susan exasperată. Ar trebui să stea liniştită, dar altfel decât s-o leg de un scaun, nu văd cum aş putea face asta. Poţi să mă ajuţi, Cara?

— Voi încerca, dar Linda e emoţionată că a fost la spital. Poate dacă o las să-mi povestească aventura ei, se va potoli.

— Dar poate vrei să stai singură cu Brent, spuse Susan ezitând.

— Ne-am hotărât să stăm nelogodiţi, îi explică ea cu un zâmbet. Oricum, Paul şi Brent discută cu uşile închise cu fratele tău şi n-aş vrea să-i deranjez.

Dacă Linda obosise de alergat sau dacă se bucura într-adevăr să discute cu Cara, era greu de spus. Oricum, o întovărăşi pe aceasta din urmă în grădina cu trandafiri şi se aşeză liniştită pe o bancă, în timp ce Cara plivea buruienile şi afâna pământul.

— Ai fost într-un spital drăguţ, rupse Cara tăcerea. Îmi place doctorul Crane şi pun pariu că şi lui i-a plăcut de tine.

Linda dădu din cap afirmativ, cu solemnitate, fără să zâmbească, şi ochii ei păreau mai mari ca niciodată.

— Şi doctorul Crane foloseşte magia albă, spuse Linda. Ar putea-o folosi cu unchiul Josh. Dar când i-am cerut voie unchiului azi-dimineaţă, s-a enervat rău. De ce, Cara? Nu vrea să se vindece?

— Bineînţeles că vrea, spuse Cara, dar are o boală

complicată, Linda. Ţi-ar fi greu să înţelegi.

— Nu trebuie să înţeleg, spuse Linda convinsă. Voi face o pulbere cum făcea Mimbo şi când unchiul Josh o va lua, se va face bine.

Primul impuls al Carei fu să protesteze împotriva acestui ritual primitiv, dar apoi se răzgândi. Nu putea să schimbe ideile Lindei peste noapte; timpul şi noul mediu o vor face să le uite. Între timp, poate prepararea pulberii ar putea dura câteva zile şi fetiţa va avea o preocupare.

— Îţi aminteşti ce punea Mimbo în pulbere în afară de şopârle uscate şi pene? întrebă Cara. Erau multe ingrediente?

— Destule, spuse Linda grav. Când eram la spital, mi-au băgat un ac în braţ, am adormit şi am visat mult.

— Te-a durut când te-au înţepat? întrebă Cara.

— Nu prea. Linda se gândea la ceva mai important. Nu vrei să ştii ce am visat?

— Bineînţeles că vreau.

— Am visat că eram acasă, în Haiti. Era noapte, deoarece cerul era negru. Stelele erau mari, chiar aproape de capul meu, cum erau pe plantaţie.

Stelele de aici sunt mici şi îndepărtate. Dar acasă sunt foarte mari şi atât de aproape că le-ai putea atinge.

— Cred că e frumos în Haiti, fu Cara de acord.

— Eram din nou acasă, continuă fetiţa şi ochii ei aveau o strălucire mistică, astfel încât Cara tremură. Mimbo era acolo şi zâmbea. I-am spus că vreau să prepar o pulbere magică şi mi-a spus ce să pun în ea.

— Dar nu vei putea face rost de toate ingredientele, sublinie Cara. Ştii că nu putem găsi şopârle pe aici şi că voiai să foloseşti în loc gândaci uscaţi.

— I-am spus lui Mimbo asta şi el a spus că e în regulă. Tocmai am fost sus şi s-au uscat. Îi ţin într-un borcan pe pervaz, continuă Linda, dar trebuie să aştept până răsare

luna înainte să-i pisez.

Penele arse de găină nu erau o problemă, explică Linda, căci doamna Kelty a promis să-i spună măcelarului să lase câteva pene la găina următoare. Alt ingredient de care avea nevoie era un degetar de sânge de porumbel. Cara vru să protesteze, dar îşi aminti că doamna Kelty avea suc de soia în cămară.

Odată ce promisese s-o ajute să adune ingredientele, Linda fu bucuroasă să i le spună pe toate. Îi trebuia nişte trestie de zahăr verde, dar în cele din urmă fu de acord să folosească zahăr verde. Mai era nevoie de o plantă pe care fetiţa n-o putu descrie prea bine şi Cara n-o putu identifica. Oricum, avea culoare violet şi Cara decise să poată obţine o copie rezonabilă cu coloranţi alimentari.

— Când va fi gata, întrebă Cara, va fi o pulbere sau o pastă?

— O pastă, îi spuse Linda. Am nevoie de o coajă de nucă de cocos plină cu rom. Putem găsi o coajă de nucă de cocos? întrebă ea neliniştită.

— Îţi fac eu rost de una, promise Cara. Brent şi cu mine vom străbate Long Island în lung şi-n lat până îţi vom găsi o nucă de cocos perfectă să pui în ea romul şi pasta magică. Dar dacă te ajut, Linda, trebuie să promiţi că faci şi tu ceva în schimb. Promite-mi că vei fi liniştită azi şi mâine.

— De ce? întrebă Linda.

— Deoarece şi asupra ta s-a efectuat magie albă şi trebuie să-i dai timp să lucreze. Oricum, cred că vrei să fii complet sănătoasă pe patru iulie.

Mergem toţi la clubul country. Unchiul Josh mi-a spus că vor fi artificii frumoase pe la ora nouă.

— Mergem toţi? întrebă Linda.

— Da, toţi vom fi acolo, spuse Cara. Ai mai văzut artificii, Linda?

— Da, spuse fetiţa. Acasă aveam mereu artificii de

Crăciun. Mă bucur că te-ai întors să stai cu noi, adăugă ea timidă. Eşti drăguţă, Cara. Când te vei mărita, vei locui aici?

— Nu mă presa, râse Cara ridicându-se în picioare şi scuturându-şi ţărâna de pe genunchi. Vărul tău Brent şi cu mine nu ne-am hotărât dacă ne mai căsătorim. Şi acum, cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem în casă… Linda părea bătrână şi nu mai semăna cu un spiriduş. Faţa ei era palidă.

— E vina Dianei Forbes, izbucni ea. E rea şi o urăsc, o urăsc, o urăsc!

Cara îi puse mâna pe umeri.

— Nu e bine să urăşti oamenii, Linda, mai ales pe cineva care nu ţi-a făcut niciun rău. Când vei fi mare, vei înţelege de ce Brent şi cu mine ne-am hotărât să fim doar prieteni. Nu are nicio legătură cu Diane Forbes şi să nu mai spui asta. Diane şi tatăl ei vor fi aici pe patru iulie, peste doar câteva zile. Să fii politicoasă cu ea cât e oaspete în casa unchiului tău.

— N-o las să vină aici. Hotărârea Lindei era teribilă. E rea. Nu poate veni aici. O urăsc! O urăsc!

Se smuci din mâinile Carei şi alergă înapoi spre casă fără să privească în urmă.

***

Joshua Butler îi îndemnă pe toţi să meargă la clubul country după cină. Se desfăşura un turneu de tenis local şi venise şi un grup din Westehester. De obicei se aducea o orchestră pentru o astfel de seară şi se organiza un spectacol afară.

— Cara trebuie să vadă că nu suntem o adunătură de oameni politicoşi aici la Soundings, spuse unchiul Josh. Linda şi cu mine avem un campionat de dame şi vom juca până vine ora ei de culcare.

— Mă uimeşti, spuse Paul, că eşti la curent cu ce se

întâmplă la clubul country, deşi ajungi acolo doar o dată pe an, pe patru iulie. Aşa e?

— De obicei merg şi la petrecerea lor de Crăciun, spuse Joshua cu demnitate. Dar trebuie să ştii, tinere, că am fost unul din fondatorii clubului înainte să mă îmbolnăvesc. Trebuie să-i cointeresăm pe tineri, sau clubul va rămâne pustiu. Costă o avere în zilele noastre să menţii un teren de golf în bună stare. Şi mă mir dacă terenurile de tenis sunt practicabile. Trebuie să instalăm terenuri cu zgură, la anul.

— Am auzit că nu mai e acelaşi entuziasm pentru tenis cum era mai demult, comentă Susan.

— Interesul apare şi dispare. Ştii să joci tenis, Cara?

— O, n-am mai jucat de ani de zile, spuse Cara repede. Nu adăugă că nu jucase tenis niciodată, aşa cum nu jucase nici golf şi nu fusese să schieze, nu ştia să piloteze avioane. Se întreba cum ar reacţiona ei dacă le-ar spune că erau printre puţinii privilegiaţi care se preocupau să joace diverse jocuri când erau atâtea necazuri şi suferinţă în lume. Întâlnind privirea unchiului Josh, i se păru că el înţelegea. Era ca şi cum i-ar fi spus:

„Nu ne judeca prea pripit. Şi eu, ca şi tine, am văzut ambele feţe ale monedei. Ştiu cum e să joci jocuri distractive şi ştiu cum e să n-ai acces la ele”.

Cara mai fusese la clubul country cu Brent, mai demult. Dar când ajunseră cu maşina acolo în seara aceea, fu uimită ce fermecător era localul. Se gândi că poate scurta vizita la micul ei apartament din New York îi ascuţise percepţia împrejurimilor luxoase.

Orchestra era bună şi cânta un cântec mexican. Brent o învârti pe Cara pe ringul de dans.

— Am învăţat ceva la slujba din Brazilia. Cum să dansez o rumba îndrăcită.

— Ştii, îi spuse Cara zâmbind. N-am crezut niciodată poveştile despre munca grea pe care ai făcut-o în jungla

braziliană sau în alte locuri. Nu m-aş mira să fi dansat în fiecare noapte cu altă señorita.

Brent o privi cu ochii îngustaţi şi în cele din urmă spuse:

— S-ar putea să ai dreptate. Doar n-o să neg că sunt un bărbat fermecător? Dar trebuie să recunosc ceva. După câte ştiu eu, nicio señorita nu era blondă.

— Vrei să spui că preferi blondele?

— Încerc de mult timp să-ţi spun asta.

Fu o seară plină de râs şi distracţie. Cara, privind femeile şi bărbaţii frumoşi, era fericită să facă parte din grup, măcar pentru o seară. Dar chiar în timp ce se distra, se întreba dacă unele dintre aceste femei, ca Diane Forbes, nu aveau şi alte preocupări mai serioase decât aceste distracţii efemere. Gândul la Diane Forbes îi readuse în minte scena cu Linda din după-amiaza aceea. Când avu ocazia să discute cu Susan Evans o clipă, se gândi să-i spună.

— Mă preocupă resentimentul Lindei pentru Diane Forbes, îi spuse mamei fetiţei. Dacă ar fi fost doar ceva copilăresc, nu m-aş fi gândit că e atât de periculos. Dar, Susan, vrea să facă voodoo. Sincer, am încurajat-o să prepare pulberea magică pentru unchiul Josh, dar cred că vrea să facă magie neagră pentru Diane Forbes.

Mama Lindei nu se arătă îngrijorată. Trăise atâta timp în Haiti, printre ritualuri exotice şi misticism şi nu-i păsa de impactul pe care ele l-ar fi putut avea asupra fetiţei. Era mai preocupată ca Linda să nu facă vreo scenă. În această clipă, Linda probabil juca dame cu unchiul Josh şi se bucura când câştiga. Cara se hotărî să nu se mai gândească la asta. Mai târziu, când dansa cu Paul, el îi spuse:

— Radiezi de bună dispoziţie, Cara. De fapt, pari incandescentă, ca şi cum ai fi luminată pe dinăuntru.

— Să consider asta un compliment? întrebă Cara. Mă faci să mă simt ca o radiografie. Ca şi cum mi-ai vedea oasele.

— Ştii că n-am vrut să spun asta, spuse Paul serios. Dar

n-ar trebui să vorbesc aşa. Ştiu că n-am nicio şansă.

Joshua Butler îi aştepta când sosiră puţin după miezul nopţii. Îl trimise pe Bates să-i cheme în apartamentul lui.

Era bine dispus, lângă tabla de dame. Celălalt scaun era gol, doar o păpuşă sugeră că Linda fusese acolo.

Unchiul Josh ascultă cum fusese dansul; ce bună fusese orchestra; ce mulţi oameni veniseră şi alte detalii. Cara îi ceru lui Brent să-i arate ce bine dansa rumba şi-i arătară unchiului Josh.

Susan Evans, stând lângă scaunul din faţa fratelui ei, căscă.

— Mie-mi ajunge. N-aveţi decât să staţi cât vreţi, dar eu mă duc să mă culc. Voi lua şi păpuşa fiicei mele cu mine.

Luă jucăria şi o privi surprinsă.

Păpuşa avea vreo douăzeci de centimetri şi era îmbrăcată cu o rochie galbenă. Dar capul păpuşii arăta ciudat. Era negru şi unsuros, ca şi picioarele.

— Ce naiba...? întrebă Susan. I-am cumpărat această păpuşă Lindei de Crăciun şi îi plăcea.

— A, spuse unchiul Josh indiferent, Linda a adus-o cu ea şi Fred Bates i-a adus nişte cremă de ghete când a cerut.

— La ce-i trebuia cremă de ghete? întrebă Cara, înspăimântată.

— Era o păpuşă blondă, explică unchiul Josh, Linda a spus că toate păpuşile ei erau blonde sau roşcate şi că vrea o păpuşă cu părul negru. O copilărie.

Cara împietri. Aceasta nu era o copilărie!

Capitolul 13

Cara nu dormi bine în noaptea aceea. Se trezi de câteva ori şi merse la fereastră, care dădea spre grădina de trandafiri. Aceasta părea frumoasă şi îngrijită în lumina lunii şi briza aducea mirosul trandafirilor. Încerca să-şi spună că îşi făcea griji degeaba. Nimeni altcineva nu se îngrijora de preocuparea Lindei pentru voodoo, şi ei o cunoşteau mai bine pe fetiţă.

În cele din urmă, spre dimineaţă, Cara adormi; nu visă deloc. Dar se trezi târziu şi când coborî ştiu că va fi ironizată.

— Eşti un bun grădinar, spuse Paul cu dispreţ, stai în pat în timp ce eu şi Kelty ne spetim muncind. Îi arătă mâinile murdare.

— Las-o în pace, spuse Susan râzând. Mă duc să-ţi caut o ceaşcă de cafea, Cara. Apoi voi vorbi cu fetiţa mea. Te caută. Se pare că aveţi un plan secret în derulare şi vrea să se consulte cu tine. Întâlnirea e la piscină.

Brent împinse căruciorul unchiului Josh pe terasă în timp ce Cara îşi bea cafeaua. Discutară despre vreme, ca şi cum s-ar fi temut să aibă o discuţie personală. Paul se duse să se cureţe şi Carei i se păru că făcuse cu ochiul unchiului său când trecuse pe lângă el.

— Nu ştiu de ce, spuse Joshua Butler ducându-şi obosit mâna streaşină la ochi, dar sunt foarte obosit în dimineaţa asta. Nu doar obosit, ci complet epuizat. Nu ştiu ce e cu mine.

— Poate ai jucat prea multe partide aseară, zâmbi Brent.

— Apropo, întrebă Cara ezitând, Linda a spus de ce a vrut să vopsească părul păpuşii?

— A luat-o cu ea când s-a dus la piscină, spuse Brent. E o păpuşă rablagită. Susan mi-a spus că are peste douăzeci şi cinci de păpuşi; nu ştiu de ce a luat-o pe asta cu ea.

— Aproape c-am uitat, spuse unchiul Josh brusc. Linda vrea să-i aduci nişte lucruri pe care i le-ai promis. Am întrebat-o ce vrea, mai exact, dar nu mi-a spus. A spus că ştii tu.

— Da, ştiu, admise Cara. Trebuie să mă duc la bucătărie să-i cer doamnei Kelty nişte suc de soia. În loc de sânge de porumbel, îi explică ea lui Brent. Îmi mai trebuie o trestie de zahăr verde şi cred că doamna Kelty are coloranţi alimentari verzi şi violet.

— Aceasta e formula magică pentru ca eu să pot merge din nou? întrebă unchiul Josh. Sună oribil.

— Ei bine, e şi ceva bun, râse Cara. Reţeta Lindei cere jumătate de coajă de nucă de cocos plină cu rom, în care va dizolva celelalte ingrediente.

— Bah! Expresia unchiului Josh era de dezgust. Ştii, adăugă el, m-am gândit cum să accept licoarea fără s-o supăr pe fetiţă şi fără să mă otrăvesc. L-am trimis pe Bates în pod să-mi aducă o trestie goală pe dinăuntru. O voi avea lângă scaunul cu rotile când mi se va aduce licoarea scârboasă.

— Linda e un copil inteligent, comentă Brent. Va observa că torni licoarea ei magică în trestie.

— Nu sunt sigură, spuse Cara, dar cred că e şi o invocaţie odată cu poţiunea. Oricum, îi voi sugera Lindei că ea, ca mare preoteasă a magiei albe, să închidă ochii în timp ce spune intonaţia.

— E o idee bună, spuse unchiul Josh recunoscător. Eşti o fată minunată, Cara. Şi, adăugă el întorcându-se spre nepotul lui, am spus-o şi o mai spun: eşti un fraier dacă nu uiţi de alte femei şi nu te împaci cu fata asta minunată.

— Deşi spui asta, se mânie Brent, tu eşti cel care a invitat-o pe Diane Forbes din nou aici.

— L-am invitat pe tatăl ei. Oricum, îi poţi spune lui Paul s-o ţină ocupată.

— Când vin? întrebă Cara.

— Diane a telefonat acum o oră, explică unchiul Josh şi brusc, Cara înţelese de ce el şi Brent aveau o expresie vinovată când i-a văzut pe terasă. Spunea că pleacă acum din New York; vor fi aici la prânz.

— Mă bucur că vei putea discuta cu vechiul tău prieten, spuse Cara sincer. Cât despre Diane, nu mă deranjează. Acum mă scuzaţi, îi voi duce Lindei ingredientele pentru formulă.

Când sosi Cara, cu zahărul, sucul de soia şi nuca de cocos pe care doamna Kelty o cumpărase, dar nu o deschisese şi celelalte lucruri, Linda o aştepta cu picioarele încrucişate pe marginea piscinei. Era îmbrăcată cu o rochiţă roz şi îşi lăsase părul liber. Cânta ceva monoton şi ciudat într-o limbă pe care Cara n-o înţelegea.

— Linda, am venit! Nu luă în seamă purtarea ciudată a fetiţei.

Dar Linda nu-i răspunse, ci continua să se legene şi să cânte ca şi cum ar fi fost singură. Apoi, brusc, îşi dădu capul pe spate. Linda deschise ochii şi ridică ceva deasupra capului.

În cealaltă mână ţinea un mic obiect de argint care strălucea în lumina soarelui.

Fără a sta pe gânduri, Cara îi înşfăcă obiectul strălucitor. Era un cuţit de argint pentru desfăcut corespondenţa pe care Cara îl mai văzuse pe biroul unchiului Josh. În cealaltă mână a Lindei era păpuşa cu părul vopsit în negru. Puterea de sugestie era atât de mare încât, pentru o clipă, Cara îşi imaginä că păpuşa chiar semăna cu Diane Forbes. Linda o privi supărată.

— Dă-mi înapoi pumnalul de argint.

— Linda, opreşte-te. Nu mă deranjează să te ajut să prepari formula de magie albă, dar acum faci ceva foarte rău.

— O voi ucide pe Diane. O urăsc! Linda vorbea calm cu hotărâre.

— Nu vei ucide pe nimeni, spuse Cara şi va trebui să uiţi prostiile astea de a face rău celor de care nu-ţi place.

— Nu ştiai, Linda, că Mimbo şi alţi oameni din Haiti sunt victime ale superstiţiilor? Dacă vrem să facem rău altora şi avem gânduri rele despre ei, ne facem rău nouă.

— O pot ucide, spuse Linda cu convingere. De ce nu vrei să moară? Şi tu o urăşti. Ştiu asta.

— Nu urăsc pe nimeni, spuse Cara obosită. Părea fără sens să se certe cu fetiţa. Dacă nu termini cu prostiile astea, voi arunca ingredientele pe care ţi le-am adus. Nu te voi mai ajuta să prepari formula magică şi-i voi spune unchiului Josh să nu te mai lase să mergi la club să vezi artificiile pe patru iulie.

Ultima ameninţare avea mai mult efect, observă Cara. Linda privi lung păpuşa, cântărind în gând dacă merita să-i facă rău Dianei.

— Poate nu va veni, spuse ea în cele din urmă.

— Ba vine. Diane vine cu maşina împreună cu tatăl ei, chiar acum. Atât mama ta, cât şi unchiul Josh, se vor supăra dacă nu eşti politicoasă cu oaspeţii.

Linda o privi pe Cara şi brusc, zâmbi misterios. Carei nu-i plăcea expresia feţei fetiţei; era mai înspăimântătoare decât mânia.

— Bine.

Linda se ridică, ţinând păpuşa de picioare. Apoi, înainte să poată face ceva, trânti păpuşa cu toată forţa de marginea piscinei din beton. Păpuşa ricoşă în apă. Plutea cu faţa în jos şi Linda o privi pe Cara zâmbind.

— Acum să uităm de Diane. Hai să preparăm licoarea magică pentru unchiul Josh.

***

În sufrageria din Soundings se simţea tensiunea. Aerul părea încărcat de ostilitate. Era o cameră frumoasă, nu prea mare, dar bine proporţionată. Tapetul era verde deschis, cu un model de frunze albe, iar lemnăria era vopsită în alb. Masa ovală de mahon, pe care erau şerveţele brodate, abia aştepta oaspeţii.

Dar Joshua Butler, în capul mesei, era taciturn. Aştepta de trei sferturi de oră ca Diane Forbes şi tatăl ei să sosească. Se săturase de aşteptat şi toţi îl urmaseră docili la masă, iar el ordonă ca două tacâmuri să fie luate de acolo.

Un timp, Susan şi Paul se prefăcură că vorbesc normal. Brent sugeră că Diane poate avusese vreo problemă cu maşina.

— Atunci de ce n-a închiriat altă maşină sau măcar să aibă politeţea să mă sune? întrebă unchiul Josh.

— Poate au crezut că nu contează dacă întârzie câteva minute, începu Cara, dar unchiul Josh o privi cu dispreţ.

— Tatăl Dianei a mai fost aici de multe ori. N-au nicio scuză să întârzie atât. Vom mânca şi când vor ajunge aici, le spun eu vreo două.

Paul o privi pe Cara şi ridică din umeri, iar Susan o aşeză pe Linda pe o carte de telefon în locul ei favorit, la dreapta unchiului Josh. Fetiţa era îmbrăcată într-o rochiţă galbenă şi o bentiţă galbenă îi ţinea părul şaten. Privind-o, Cara nu putea să creadă că era aceeaşi cu fetiţa diabolică pe care o văzuse aruncând păpuşa mutilată de peretele piscinei.

Linda era singura din grup care aparent nu era afectată de mânia unchiului Josh. Sporovăia cu el şi cu mama ei, comentând despre salata de papaya şi creveţi.

— Parcă am fi acasă în Haiti, nu-i aşa, mamă? întrebă Linda încântată. Crezi că aceşti creveţi au înotat până aici ca unchiul Josh să-i poată mânca?

Unchiul ei îi zâmbi cu dragoste. Evident, Linda reuşise să-i alunge supărarea.

— Cred că aceşti creveţi nu au nimic de spus, îi zisese el.

— De oriunde ar fi venit, sunt delicioşi, interveni Cara şi atât Paul cât şi Brent fură de acord cu ea.

— Am vorbit cu doamna Kelty şi i-am sugerat un prânz ca în Haiti, se confesă Susan. Întotdeauna mi-a plăcut mâncarea de pe plantaţie şi am crezut că oaspeţii noştri... se opri când îşi dădu seamă că atinsese un subiect delicat... ar savura un meniu mai puţin obişnuit, încheie ea cu curaj.

Joshua Butler îşi privea lung farfuria şi Cara îndrăzni să spună ce avea în minte de ceva timp.

— Tatăl Dianei e sănătos? întrebă ea. Dacă i s-a făcut brusc rău, asta ar explica de ce n-au venit. Diane ar putea fi prea tulburată ca să telefoneze.

— Sam Forbes e sănătos ca un armăsar, spuse Joshua Butler. Îmi amintesc când a străbătut treizeci de kilometri sau mai mult pe teren desfundat într-o expediţie de vânătoare în Canada şi apoi a stat treaz aproape toată noaptea spunând poveşti până i-am spus să ne lase să dormim.

— Îmi imaginez că te-ai ţinut după el, spuse Paul.

— Şi ai spus şi tu câteva poveşti, adăugă Brent. Dar sunt de acord cu tine, unchiule Josh: nu prea e probabil ca tatăl Dianei să se îmbolnăvească brusc.

— I se poate întâmpla oricui, murmură Cara, mai ales la bătrâneţe.

Linda urmărise conversaţia cu interes. Acum o privi direct pe Cara şi spuse:

— Nu tatăl Dianei s-a îmbolnăvit.

Paul râse, comentând că aveau o clarvăzătoare printre ei, dar Cara abia îl auzi. Simţi fiori de gheaţă pe şira spinării şi nu putea să-şi scoată din minte păpuşa cu părul negru plutind pe apă.

Se auzi telefonul şi câteva secunde mai târziu Fred Bates intră în cameră. Era alb la faţă şi agitat.

— Era spitalul din Meadowbrook, domnule. Domnul Forbes şi fiica lui au fost internaţi acolo şi domnul Forbes a insistat să fiţi anunţat. Au avut un accident.

— Un accident! Joshua Butler era aproape la fel de alb.

— După cum conduce Diane... spuse Paul. Sunt răniţi grav?

— Am înţeles că domnul Forbes se simte bine, doar că e în stare de şoc. Cei de la spital au spus că-l puteţi suna în camera lui, 202. Dar domnişoara Diane e încă inconştientă. Maşina a lovit marginea podului şi ea a căzut în apă.

Capitolul 14

Înainte de cină, aflară că Diane Forbes nu era rănită grav. Căzuse în apă, dar cei ce treceau pe acolo o scoseseră imediat.

Joshua Butler vorbi la telefon cu Sam Forbes. Aşa cum se aşteptase, Sam era un pacient dificil.

Susan Evans şi Paul se oferiră s-o viziteze pe Diane, care era inconştientă. Cara fu de acord să aibă grijă de Linda.

Aceasta avea o figură fericită.

— Nu mai fi atât de mulţumită de tine, Linda. Diane Forbes se va face bine. N-a fost grav rănită.

— Nici păpuşa mea, spuse Linda.

— Termină! Nu trebuie să crezi în magia neagră. Nu din cauza ta s-a întâmplat accidentul.

— A căzut în apă, spuse Linda cu satisfacţie.

— E o coincidenţă.

— Nu ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta, spuse Linda, hotărâtă să schimbe subiectul. Pot să-i dau unchiului Josh poţiunea magică în această după-amiază?

— Ba vei uita de ea. Tonul Carei era ferm. Trebuie să renunţi la ideea că poţi răni sau vindeca oamenii.

— Pot să i-o dau, oricum? întrebă Linda, răzvrătită. Am preparat-o.

— Nu vreau să mai aud despre asta! Şi vreau ca şi tu să uiţi.

— Dar magia mea neagră a lucrat! Cara se gândi o clipă, apoi spuse rar:

— Nu sunt de acord cu tine, Linda, dar vom face un compromis. Pentru motive pe care tu nu le înţelegi, nu vreau ca unchiul tău Josh să se supere din cauza neînţelegerilor noastre. Deci poţi să îi dai băutura magică spre seară, după ce se va odihni, chiar înainte de cină.

— Mulţumesc, spuse Linda cu demnitate. Cara îşi aminti

cu satisfacţie că unchiul Josh îşi pregătise o trestie goală pe dinăuntru.

***

Cara îi spuse lui Brent cum Linda încercase să înjunghie păpuşa cu deschizătorul de scrisori de argint şi cum o aruncase în piscină.

Aşa cum se aşteptase, Brent nu se alarmă.

— Ştii, Carita, spuse el închizând subiectul, mătuşa Susan crede că te-a mai văzut undeva.

— Să-i spun că am fost infirmiera ei?

— Acum nu mai contează. E ciudat însă că te-a ţinut minte. Nu pari să-ţi dai seama, Cara, ce efect ai asupra oamenilor pe care îi cunoşti. Ca să fiu de acord cu Paul, şi tu practici o magie proprie.

— Doamne, râse Cara. Mă faci să-mi fie frică de mine.

— Nu, aşa e. Brent se ridică şi o trase lângă el.

— Nu, Brent, spuse ea eliberându-se. Nu merge. Trăim în lumi diferite.

— Unchiul Josh ţine mult la tine. Mi-a spus că dacă te fac să spui „da”, ne dă Soundings cadou de nuntă. Vărul meu Paul s-a îndrăgostit de tine…

— Nu chiar, spuse Cara. Paul e îndrăgostit de dragoste, cred. Trebuie să se maturizeze.

— Vorbeşti de lup… spuse Brent, în timp ce Paul şi Susan se întorceau.

Diane şi tatăl ei scăpaseră ca prin urechile acului, povestiră ei. Sam Forbes striga că nu va fi ţinut prizonier în spital şi personalul abia aştepta să-l externeze. Dianei însă îi plăcea acolo. Deoarece Sam Forbes era un cunoscut om de afaceri, locul accidentului fusese filmat pentru televiziune. Toţi prietenii Dianei care erau în New York sau prin împrejurimi luaseră imediat legătura cu spitalul şi

camera ei era plină de flori.

***

Cara se stăpâni să nu râdă când Susan o aduse pe Linda jos.

Linda luase o faţă de pernă din pat şi făcuse două găuri pentru braţe şi una pentru cap. Se încinsese cu o panglică roşie peste talie. Era desculţă.

Pe cap, Linda purta o basma roşie pe care Cara îşi aminti c-o purta Susan din când în când. Linda îşi făcuse nişte cruci cu ruj pe obraji şi pe frunte.

În mâini, Linda ţinea jumătate de coajă de nucă de cocos. Aceasta era plină cu un lichid vâscos, închis la culoare.

Cara porni cu Linda spre apartamentul unchiului Josh.

Joshua Butler nu zâmbea şi Cara se întrebă dacă juca teatru sau dacă se simţea rău.

Linda insistă să plece Cara din cameră.

— Du-te pe terasă şi aşteaptă să te chem, spuse unchiul Josh autoritar.

Cara văzu mâna bătrânului pe trestia goală.

Pe terasă, fu uimită de tensiunea grupului de acolo. Toţi tăceau, ascultând.

Paul fuma ţigară după ţigară, nervos. Brent se plimba de la un capăt la altul al terasei. Susan stătea pe un scaun de răchită, aplecată în faţă, cu mâinile împreunate în poală.

Apoi se auzi un strigăt lugubru.

— E Linda! Susan Evans se ridică, iar ceilalţi încremeniră. Linda năvăli pe uşă.

— Mama! Mamă! Unchiul Josh a murit!

Capitolul 15

Cara nu-şi aminti cum ajunsese în apartamentul unchiului Josh.

Acesta era ţeapăn în scaunul cu rotile, aplecat pe o parte, cu un braţ atârnând până aproape de podea. Cara îi desfăcu la gât cămaşa. Fred Bates îl îndreptă.

— Trebuie să-l punem în pat, spuse Cara şi Paul şi Brent se şi repeziră.

Cara se apropie de pat, Bates îi aduse o butelie de oxigen. Îi întinse masca de oxigen. Joshua Butler se pregătise din timp pentru această urgenţă. Deci ştia că era bolnav de inimă!

— Voi suna la spitalul din Glen Rock, spuse Brent. Să le spun să trimită o ambulanţă?

— Nu, spuse Cara. Cum avem oxigenul, e destul deocamdată. Dar cheamă un medic imediat.

Fu doctorul Crane cel care veni. Fu de acord cu ceea ce făcuseră Cara şi Fred Bates şi-i administră o injecţie. Cara îi spuse că era infirmieră şi medicul fu de acord că ar fi mai bine să nu-l ducă pe Joshua la spital, căci putea fi îngrijit acasă. Dar îi spuse lui Brent să cheme imediat un cardiolog.

Joshua Butler continua să doarmă. Respira uşor şi pulsul era aproape normal. Cara se relaxă.

Mai târziu, Susan intră în dormitor.

— Cum se simte Linda? întrebă Cara. Sper că nu se acuză pentru cele întâmplate. Sunt sigură că unchiul ei n-a apucat să bea din poţiunea magică. Am găsit-o vărsată pe covor. Bineînţeles că oricum voia s-o toarne în trestie, dar atacul a fost neaşteptat.

— I-am spus Lindei că nu e ea responsabilă, spuse Susan. Dar fetiţa e speriată. Fără îndoială, nu va mai încerca să practice magia. Brent ţi-a spus când vine cardiologul?

— Da.

A doua zi, Joshua Butler se odihnea. Cardiologul fusese un om nu prea vorbăreţ. Spuse că domnul Butler poate rămâne acasă dacă va fi linişte; că se bucura să vadă o infirmieră şi să-i fie urmate instrucţiunile literă cu literă. Îi dădu Carei numărul său de telefon. Doctorul va suna în dimineaţa de cinci iulie.

După-amiază, unchiul Josh se simţi mai bine şi reuşi să bea lichidele care îi fuseseră prescrise şi chiar încercă să facă haz de necaz.

Brent, Susan şi Paul voiau s-o ia şi pe ea şi pe Linda să vadă artificiile.

Degeaba protestă. Ei îi spuseseră că unchiul Josh avea acum nevoie de mai puţină îngrijire. Fred Bates era gata să stea la căpătâiul bolnavului.

În timp ce mergeau la clubul country puţin după ora opt seara, Cara se bucură că fusese de acord să vină.

Câţiva membri mai bătrâni ai clubului întrebară de Josh şi-i dădură lui Brent mesaje pentru el. Linda se alătură unui grup de vreo cincisprezece copii pe care îi distra un clovn care se prefăcea speriat de pocnitorile pe care le aprindea.

După ce artificiile fură toate lansate, Cara se ridică şi oftă. Brent o luă de braţ şi o conduse prin mulţime.

— Susan şi Paul au luat-o înainte, spuse Cara, acolo, la stânga. Cred că vor s-o recupereze pe Linda.

— Aşa e, spuse Brent, conducând-o în direcţia opusă. O vor recupera pe Linda şi o vor duce acasă.

— Atunci să ne grăbim, altfel vor pleca fără noi.

— Tocmai asta e ideea. Am aranjat cu patronul clubului să-i ducă acasă cu o maşină de-a lor. Maşina decapotabilă ne rămâne nouă.

— O, spuse Cara.

— Dacă nu vrei să asculţi ce am să-ţi spun, Cara, plecăm chiar acum. Dar cred că îmi datorezi o şansă să-mi pledez cazul.

Se aşezară pe o bancă. Genunchii ei tremurau. Ştia că Brent o va cere de soţie şi ştia că va trebui să-l refuze. Vrând să amâne întrebarea lui, spuse:

— Înainte să spui ceva, Brent, îţi amintesc ce am spus la New York, atunci când ai venit să mă iei. Trăim în lumi diferite.

— Şi care ar fi lumea mea? întrebă Brent.

— Lumea proprietăţilor din Long Island, a cluburilor country şi a femeilor care apar la ştiri. E lumea în care te-ai născut şi căreia îi aparţii.

— Şi care e lumea ta? întrebă Brent.

— Lumea mea e una a dedicării şi devotamentului. E o răsplată prin ea însăşi.

Brent se aşeză lângă ea şi Cara şi-ar fi dorit să nu fi făcut asta. Cum o ţinea de braţ şi avea obrazul în părul ei, nu putea gândi limpede.

— Bine, Carita. Ai spus ce aveai de spus: acum e rândul meu. Dar greşeşti.

— Da…

Brent îi închise gura cu un sărut.

— Termină cu „da”, draga mea. Lumea mea e departe de proprietăţi şi cluburi country. Am trăit mai mult pe şantiere, la marginea deşerturilor sau în mijlocul junglei. Majoritatea timpului îmi fac griji că proviziile nu vor fi livrate şi oamenii se îmbolnăvesc de malarie sau altceva. Niciodată nu am destul timp să-mi termin treaba. Apoi ploi, tornade sau cutremure.

— Nu credeam că aşa e viaţa ta, se miră Cara. Ai mereu urgenţe, nu-i aşa? Într-un fel, e ca munca unei infirmiere.

— Vreau să fiu cinstit, spuse el în cele din urmă. Viaţa pe care ţi-o ofer nu e una de lux şi comoditate. E o existenţă dură şi periculoasă. Şi n-am niciun drept să-ţi cer s-o împarţi cu mine, decât dacă mă iubeşti. Ai putea duce o viaţă liniştită, aici sau în străinătate. Eşti drăguţă, poţi avea

tot ce îţi doreşti.

— Dar nu vreau o viaţă comodă şi luxoasă, spuse Cara. Ce îmi oferi în schimb?

— Toată dragostea mea, spuse Brent răguşit, pentru totdeauna. O, Cara am atâta nevoie de tine!

— De ce nu mi-ai spus-o mai demult? murmură Cara. Abia aşteptam să aud.

— Vrei să spui că...?

— Vreau să spun că te iubesc, Brent, dar nu credeam că am un loc în viaţa ta. Acum că ştiu, îţi spun că te iubesc şi eu, dragule. Nu aveam curajul s-o recunosc. Dar acum pot spune: te iubesc, Brent, te iubesc, te iubesc...

Sfârşit